

י"ג באב תשפ"ב
10 באוגוסט 2022

מספרנו 5890/מה
סוג: בלתי מסווג פנימי/רגיש/מסווג

פרוטוקול

ישיבת מליאת המועצה ד' שלא מן המניין לשנת 2022

מיום רביעי, כ"א בתמוז תשפ"ב, 20.07.2022

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -

משתתפים:

חברי מועצה:

- ראש המועצה	מר יוסף ניסן
- חברת מועצה וסגנית ראש מועצה	גב' ברוריה אליעז
- חבר מועצה וסגן ראש המועצה	עו"ד קובי נודלמן
- חבר מועצה וסגן ראש המועצה	מר שלומי שטרית
- חברת מועצה	גב' רונית דמרי עייאש
- חברת מועצה	גב' עדי זנד
- חבר מועצה	מר כפיר מימון
- חבר מועצה	פרופ' מתי ליפשיץ

חסר:

- חבר מועצה	פרופ' עפר לוי

סגל:

- מבקר המועצה	מר שמואל לביא
- מהנדס המועצה	אינג' אלעד ארזי
- מנהלת מחלקת חינוך	גב' זהבה הראל

מוזמנים:

- מנהל מחוז דרום, משרד החינוך	מר זהבי רם
- מפקחת המחוז	גב' אושרה שליפר
- מפקחת על יסודי	גב' בת עמי לנגמן
- מפקחת ממלכתי יסודי	גב' חגית חזן

על סדר היום:

עתיד מסגרות החינוך.

מר יוסף ניסן: ערב טוב לכולם, ערב טוב לאורחים המכובדים שהגיעו ונאמר להם גם תודה על ההתגייסות ועל הזמן שהם פינו לנו, זה לא מובן מאליו. מנהל מחוז, עוד מעט אנחנו נעשה סבב היכרות. הגיעו לכאן גם תושבים שחלקם בוועדות חינוך, חלקם תושבים שאכפת להם. טוב, אז אנחנו נפתח בסבב היכרות קצר שכולם יכירו את כולם, נתחיל.

גב' חגית חזן: ערב טוב שמי חגית, אני מפקחת בית הספר.

גב' בת עמי לנגמן: ערב טוב בת עמי, אני מפקחת בעל יסודי במחוז דרום.

גב' אושרה שליפר: אושרה שליפר מפקחת המחוז.

מר רם זהבי: שלום לכולם רם זהבי מנהל מחוז דרום.

מר יוסף ניסן: יוסי ניסן ראש המועצה.

גב' זהבה הראל: זהבה הראל מנהל מחלקת החינוך.

מר אלעד ארזי: אלעד ארזי מהנדס המועצה.

מר שמואל לביא: שמואל לביא מבקר המועצה.

פרופ' מתי ליפשיץ: מתי ליפשיץ חבר מועצה.

מר כפיר מימון: כפיר מימון חבר מועצה.

גב' ברוריה אליעז: ברוריה אליעז אני סגנית ראש המועצה ממונה על התיק של החינוך העל יסודי ועוד כמה תיקים.

עו"ד קובי נודלמן: קובי נודלמן חבר מועצה יו"ר ועדת חינוך יסודי.

מר שלומי שטרית: שלומי שטרית חבר מועצה.

גב' רונית ד. עייאש: רונית דמרי עייאש חברת מועצה.

גב' עדי זנד: עדי זנד חברת מועצה.

מר יוסף ניסן: טוב אז ככה, התכנסנו כאן היום על מנת לדבר ולשמוע על הכוונה להקים פה חטיבת ביניים. אגב כל... האלה נעשו ותודה לאדריכל שעזר לנו גם להכין, ככה אמור להיראות בית הספר העתידי שלנו. זה בית ספר חדשני, ירוק. כמובן גם קיבלנו הרשאה ממשרד החינוך לבניית בית הספר, ואנחנו רוצים לשמוע גם את אנשי משרד החינוך, נשמח לשמוע גם תגובות של החברים שנמצאים כאן, על מנת שנקבל את ההחלטה המושכלת ביותר הנכונה ביותר עבור היישוב שלנו. אנחנו קצת הלכנו אחורה, מכיוון שרצנו קדימה וכששמענו את הקולות באמת ניאותרנו לשמוע ולעשות מחשבה מחודשת, על מנת שבסופו של דבר באמת טובת היישוב עומדת לנגד עינינו והתושבים, ואיך אנחנו רואים את החינוך קדימה בעוד 5 ו-10 ו-20 שנה כאן ביישוב. ואני מעביר את שרביט הדיבור לרם זהבי או שזהבה רוצה לומר משהו?

גב' זהבה הראל: אותי שמעו מספיק.

מר רם זהבי: אז תודה רבה לך על ההזמנה. אנחנו פה באירוע יוצא דופן. כי בדרך כלל אנחנו יותר עוסקים בדיאלוג עם ראשי הרשויות ועם מנהלי אגפי החינוך, ופחות עם מועצה שמבקשת ככה לקבל סקירה מלאה. לכן חשוב לי ככה להגיד את זה רגע בפתח. ובכל זאת למרות שזה יוצא דופן זה חשוב לנו מאוד. כי אנחנו כותבים צ'ק ואנחנו רוצים שתראו מי חתום עליו. ולכן באנו לכאן בכבודה מלאה. כי אנחנו לא מבקשים מכס להמר, אנחנו מבקשים מכס לתת אמון באחריות שלנו, שאתם מכירים אותה בגנים ובחינוך יסודי, באחריות על גם החינוך של החינוך העל יסודי. עכשיו אני רוצה להגיד ככה, אנחנו אחרי החלטה שהתקבלה במשרד החינוך. שהיא החלטה שאומרת, אני אסביר את ההקשר שלה, האם היישוב להבים עם היקף התלמידים שלו, ואנחנו מכירים בצורך שלו להקים תיכון, מכירים. האם אנחנו מכירים בצורך שלו? האם יש לו מספיק ילדים בשביל להקים תיכון, שזאת שאלת מפתח. לא כל יישוב ולא כל שכונה ולא כל מי שזה חלום שלו, זה אומר שמשרד החינוך מכיר בצורך. השלב הראשון זה בכלל להגיד האם יש היתכנות. והעובדה היא ששנים היישוב להבים והצמיחה שלו אין לו תיכון. יש לו גני ילדים, יש לו בית יסודי, תיכון אין לו. וכשאנחנו אומרים תיכון זה אומר בכלל לדבר אפילו רק על כיתה ז', רק לפתוח כיתה אחת, רק להתלבט לשנה, או לפתוח רק ז' ח', או לפתוח רק ז' ח'.

ח' ט'. כל זה, כל תזווה כזאת במבנה הארגוני של שלבי החינוך, השאלה הראשונה היא האם אנחנו מכירים בצורך. השאלה של מכירים בצורך היא מבוססת על כמה שיקולי דעת. שיקול דעת אחד אומר, מה היקף הילדים בשכבה. שבית ספר נורמטיבי אמור לכלול בין 2 ל-3 כיתות לפחות. אז מי שמקים עכשיו יישוב חדש ויש לו, או שכונה חדשה. קחו למשל אני אתן דוגמא כאן, שכונת הפארק בבאר שבע היא שכונה צומחת. המרחק שלה מבתי הספר בעיר בבוקר יכול לקחת למעלה מחצי שעה להורים לנסוע. הם מבקשים שאנחנו נקדים להם את פתיחת התיכון, כי הם יהיו שכונה גדולה. אבל יש להם כרגע רק 17 ילדים לכיתה ז'. 17 ילדים אי אפשר לפתוח תיכון. מצד שני הם חצי שעה בבוקר להורים שבאו לשכונה חדשה, להסיע את הילדים ל-ז' זה אירוע מורכב. אז הדיון הראשוני אומר האם אנחנו בכלל מכירים בצורך. אז זה גם כמותי וגם מה המחיר של האלטרנטיבה. אז נכון יש להם רק 17, אבל אלטרנטיבה הם על הכביש, הם נוסעים, זה דרוש מההורים ללכת לחזור. במקום אחר זה דורש הסעות, הרשות נגיד תעשה הסעות, אז זה להסיע ילדים. אז בוחנים בחינה ראשונה: אחד, הכרה בצורך מספר הילדים. שתיים, מה המחיר שלא פתחנו. שלוש, מסתכלים על האופק. בכל מקום שיש יישוב צומח, שכונה צומחת, אנחנו אומרים רגע, האם יש לנו אופק התפתחותי. בסדר אז יש לי עכשיו 17 ילדים. האם בעוד שנתיים בעוד שנה יש לי אכלוס בשכונה הזאת? האם יש לי הרחבות? האם יש לי שיווקים? בדוגמא שלנו בלהבים. האם אנחנו מספר התושבים הקיימים כרגע זה מצב סטטי סגרנו אין קליטה, אין שיווקים אין הרחבות, או היישוב נמצא באיזה שהיא מגמה שהיא גם תצמח ותתרחב. אם אני יודע שאני צומח ומתרחב, אז אני אומר אני מקבל החלטה, שהיא נכונה להיום, והיא מכירה בעובדה שהיא נותנת מענה עכשווי, אבל היא גם בונה תשתית למשהו שמתוכנן בעתיד. ולמה זה חשוב? כי אנחנו כמדינה וכריבון לא מגיבים בתכנון מערכת חינוך מהיום למחר. בין מחשבה לבין הכרה בצורך לבין תכנון ותקצוב פרוגרמה לבין ביצוע לבין הכניסה לכיתה בפעם הראשונה. הטווח יכול לקחת במצב אופטימלי 3 שנים, במצב רחב יכול לקחת 4 שנים 5 שנים. אז בואו נניח שעכשיו משווקים קרקעות בלהבים, ויבואו לפה משפחות עם ילדים בגן ילדים ביסודי ובחטיבת ביניים. ואז הם יגידו הלו חברים קנינו באנו, לא רוצים לנסוע, נסענו כל החיים רוצים קרוב. אנחנו נגיד להם בסדר ברוכים הבאים, תודה. זה תהליכי חשיבה, תכנון, הכרה בצורך עד שנפתח לכם כיתה ייקח 3 שנים. וזה גם מה שהביא את היישוב עד היום לעובדה, שאנחנו לא נמצאים שמה עדיין בבית ספר, כי היישוב בתהליכי הבנייה, תהליכי התמקמות. התמקמות של בית ספר יסודי לוקח זמן. לכן אנחנו אחרי השלב הזה של הכרה בצורך, כלומר עבור משרד החינוך, הקהילה הקיימת בלהבים, מגמות ההתפתחות העתידיות שלה, מערכת החינוך הקיימת שלה, היקפי התלמידים בשנתון גיל מצדיקים לכל הפחות התחלה של הצמחה של כיתות ז'. לא שינוי, אני רוצה להגיד משהו. כשאנחנו

אומרים הקמה של בית ספר, אנחנו לא נוגעים בילדים שכרגע לומדים בטווחי הגיל ז' - י"ב, לא רלוונטי להם. מה הם לומדים, לומדים, זה שלהם. אנחנו מדברים על בתי ספר הם צומחים. מתחיל ז'. ואנחנו מסתכלים על זה שהצמחה. אז יש הכרה בצורך. אחרי שהולכים להכרה בצורך נכנסים לשלב ההתארגנות. ושואלים, רגע בואו נניח שאנחנו פותחים מה המשמעויות, איזה משמעויות חברתיות קהילתיות זה משליך עלינו. יכול להיות אני אומר... אז יהיו הורים יגידו: כן, אבל אני יש לי שגם ב-ט', אתה רוצה להגיד לי ילד אחד ייסע ילך יבוא. אני מבקש מראש לדעת האם אתה פתוח לדבר איתי על הרחבה צומחת יותר משנתון אחד, כי זה לזה משמעויות, מה זה ככה דיכוטומיה? אז התשובה שלי אליכם שאנחנו פותחים אומנם שנתון צומח באופן מלא, אבל אנחנו תמיד מאפשרים על פי מצבת התלמידים הקיימת, אנחנו מאפשרים דיון שאומר, חברים יש 3 כיתות ז', אבל הביעו עניין האחים שלהם או החברים שלהם או תושבים נוספים ביישוב, לכיתה ט' יש לנו 21 ילד. אתה תפתח לנו את ט'. מה שאני מסביר, שאומנם אנחנו פותחים באופן שלם את ז', אבל אנחנו פותחים לדיון ל-ח' ו-ט' על השלמות משפחתיות או על צרכים של קהילה או על תוך כדי תנועה שפתחנו את ז' התארגנו, באו אנשים ואמרו: רגע, למה רק ז', אנחנו רוצים ז'-ח'. אלה דיונים שעושים, אני מסביר. אתם תשאלו אחר כך, אני אתן לכם לשאול שאלות. אלה דיונים שעושים ברגע שמתניעים. כלומר יש תנאי סף לפתיחה שאומר פתחנו שכבה, ויש אחר כך התאמות הנדרשות לאוכלוסייה. עכשיו איזה עוד התאמה יכולה להיות בלהבים? ההתאמה שיכולה להיות בלהבים זה התאמה הפוכה, שאומרים כך: יש הורים שיש להם 2 ילדים, אחד לומד בכיתה ט' עולה ל-י' ואחד עולה ל-י"ב. והם לומדים באשל הנשיא. ויש להם ילד לכיתה ז'. אומרים תשמע אנחנו לא רוצים לשלוח את ז' בנפרד, רוצים שהוא ילך עם האחים שלו. גם זאת התאמה. יש התאמה הפוכה. האם זה שאתה פותח כיתה ז' אתה מחייב אותנו סוגר לנו דלתות? התשובה שלי אליכם שביט ספר צומח אומר שיש התאמה חברתית. התאמה חברתית זה אומר חברים אנחנו לא כופים על אף אחד שום דבר. תהליך ההצמחה חייב להיבנות באמון, הוא לא נבנה, הוא לא כפייתי. הוא לא מאלץ אף אחד לעשות שום דבר שהוא לא רוצה. אנחנו בטוחים בעצמנו שביט ספר צומח יבסס אמון, יעבוד באופן הדרגתי, והוא יאפשר תוך כדי הצמחה שלו גם למשפחות שקיימות כבר עם חלק מהילדים שלהם. בבית ספר אשל הנשיא בטח ובטח ישקול את השיקול של רצף משפחתי נורמלי, הגיוני. אנחנו לא דרקונים, לא באים ככה בין לילה משנים לך, זה לא מיסים שכולם יש להם, מיישרים קו משלמים מיסים ואין עם מי לדבר. לא, זה חינוך. וזה מאוד שונה ממשפחה למשפחה מילד לילד. ויש לי אנשים עם מסורת אמפיתיה עם כיוון. בסדר זה נורמלי. אבל מי שיבחר בבית ספר בכיתה ז' הצומחת, צריך לדעת שיושבים פה פרצופים, הוא לא קיבל איזו הגרלה ממפעל הפיס. זה אותה אחריות לאומית של המדינה שאומרת אני הכרתי בצורך,

אני לא מתקצבת בניין. אני מתקצבת מהויות. אני בונה בניין במיליונים, ואני גם ערבה לזה שהתוכן שיהיה בפנים יהיה איכותי. אני לא משאירה אתכם ככה. אנחנו לא קרן הון סיכון שאומרים ואללה בוא ננסה. לא זורקים על ניסיון. יש לנו אחריות על הכסף הציבורי. אנחנו במקביל לאישורים של בנייה, אנחנו עובדים מלווים את התוכן שיהיה בפנים. איזה תוכן יהיה בפנים? איזה אחריות יש לנו לתוכן? מה שאנחנו מגיעים ללהבים, ולא בכדי באתי עם הצוות שלי. יושבת פה בת עמי, מה יש לה לעשות ביישוב להבים? אין פה תיכון. מה עושה המפקחת על יסודי? כי יש לנו מומחיות תוכן, ומומחיות התוכן הזאת נמצאת כבר בשלבי ההתלבטות, ויש הרבה התלבטויות. איך נבנה את הכיתות? מה יהיה אופי בית ספר? מה תהיה הייחודיות שלו? בית הספר הוא חדשני, במבנה האורבני שלו הוא מאוד חדשני בסדר. מה זה אומר לגבי תכנית לימודים בבית ספר חדשני? הסביבה היא חדשנית, מה זה אומר בסדר יום החדשני? אז יש פדגוגיה עם ניסיון. ונמצאים פה בהתלבטות איך לבנות את זה בצורה מיטבית. כמובן אחר כך השאלה מי יהיה ההון האנושי שנקבל כמורים, כמנהלים, כצוות. מה יהיה היקף הצוות שלנו? בטח זו שאלה. זה לא משאירים ככה. אנחנו, המנדט שלנו זה לבנות במקביל לבנייה הפיזית, זה להבטיח שיהיה תו איכות לתוך הצוות ולתוכניות הלימודים. למה אני כזה גמיש בעובדה שאני אומר, מי שרוצה להמשיך במקום אחר אני אאפשר לו? אני לא מאלץ אף אחד, כי אני רוצה גם הפריבילגיה שיש לי לצמוח עם בניית איכויות, בלי שזה יוצר התנגדות אצל אף אחד. כל מי שמתנגד, אני אומר לו: אתה משוחרר. אנחנו בונים פה איכויות. כשטוב לך תבוא. אני מקווה שיהיה בסדר. משהו אחד שלא אמרתי-

עו"ד קובי נודלמן: רגע, של מי ההחלטה בסוף? לא הצלחתי להבין של מי ההחלטה.

מר רם זהבי: על מה?

עו"ד קובי נודלמן: להקים...

גב' רונית ד. עייאש: אנחנו רוצים להבין, כבר נפלה החלטה?

מר רם זהבי: שלכם, שלכם.

עו"ד קובי נודלמן: אם ההחלטה היא שלנו, זה נשמע שהחלטת כבר.

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק, יש פה איזה פער.

מר רם זהבי: אני אגיד מה ההחלטה שלנו, אבל היא לא יצאה לפועל. ההחלטה של המדינה אמרה, יש לכם הרשאה היא לא ממומשת.

עו"ד קובי נודלמן: אוקיי.

מר רם זהבי: אנחנו עשינו את כל שלבי האישור. יש לכם ואוצ'ר. כרגע להבים לא מממשת אותו, זכותה. אני אומר חברים, ואוצ'ר לא ממומש, תפקידי לומר לכם: חברים, אני ממליץ לכם, ניתנה לכם ההזדמנות, המדינה כבר הכירה, מישהו עשה עבודה, המדינה הכירה. המדינה השתכנעה, המדינה תקצבה, המדינה נתנה לכם עכשיו ואוצ'ר. תחליט המועצה בסופו של דבר להגיד, מדינת ישראל תודה רבה לך מוותרים, לא רוצים לקחת, אנחנו לא בשלב הזה. אנחנו נשוב לדון על זה בעת אחרת, זה מועצה סוברנית לעשות את זה, אנחנו נקבל את זה. בואו נגיד ככה, יש לנו קופצים על המשאבים, אין לנו עודף, יש לנו חוסר. תגידו לא רוצים, יש מי שייקח, לא אלמן ישראל, בסדר? התפקיד שלי בערב הזה, ואם יש שאלות, ולכן אני כאן, להניח את דעתכם בשאלת ההתלבטות. ההתלבטות היא לא סמויה מהעיניים. כי אנחנו הרי כבר נמצאים משך זמן עם הרשאה, עם תכנון, וחוסר מימוש. וגם אין לנו תאריך למימוש עתידי. אנחנו לא נאלץ אתכם, לא רוצים, לא צריך. אפשר להמשיך את המצב הקיים. עכשיו אני אגיד לכם רגע השקפה חינוכית. אני אתן לשאלות. השקפה חינוכית. אנחנו בסופו של דבר גם לא חברת בנייה ולא חברת כוח אדם. אנחנו לא בונים מבנים ומגייסים הון אנושי, אנחנו מערכת חינוך. ולחינוך יש השקפת עולם. השקפת העולם של החינוך שלנו אומרת, חלק מאורח החיים של ההתיישבות של היישוב, זה שיש בו מערכות חינוך שהם חלק מהאקו סיסטם של החיים. יש בו מכולת, יש בו בריכה, יש בו מתנ"ס, יש בו בית ספר. מי שלימד אותי את השיעור הזה, היה מי שהיה לשעבר מנכ"ל משרד החינוך אליעזר שמואלי. אליעזר שמואלי היה מנכ"ל מיתולוגי. הוא היה בימי שולמית אלוני ויוסי לפיד. ולאחר מכן כשהוא סיים, הוא נפטר אליעזר שמואלי. הוא איש חינוך מיתולוגי בסדר? אנחנו לא המצאנו את תורות החינוך, אנחנו לומדים ממורים גדולים. בכלל אני מורה ואני מעריך מורים. אליעזר שמואלי נתן לי שיעור בצעירותי כסטודנט ישבתי מולו, והוא לימד אותי את השיעור הבא. הוא אומר סיימתי את תפקידי כמנכ"ל משרד החינוך, בחר אותי אחד מראשי הרשויות במדינת ישראל לבוא להיות יועץ חינוכי של מחלקת החינוך. הגעתי אליו לעיר, וראיתי שבעיר שלו שהיא עיר קטנה, נמצאת בתהליכי צמיחה, היקפים לא גדולים של אוכלוסייה. יש גני ילדים ובתי ספר יסודיים. שאלתי אותו איפה ילדי חטיבת הביניים והתיכון? הוא אמר הם לומדים ביישובי הסביבה. יישובי הסביבה יישובים איכותיים

מבוססים עם בתי ספר על אזוריים, עם מרחב כפרי ששייכים למועצות האזוריות עם המרחב הכפרי, אמר הם הולכים לשם. פתוח, מה אני צריך את הכאב ראש. אמר לו אליעזר שמואלי: תשמע, זה לא טבעי ליישוב שלא שומעים בו לא רואים בו את הילדים כל שלבי החינוך. תחזיר את הילדים הביתה. תחזיר את הילדים הביתה. חינוך הוא לא תכנית לימודים, הוא לא השגת תעודה והמשך. חינוך הוא מתכתב עם מערכת החיים הקהילתית. הילדים צריכים להיות פה בתוך הקהילה. הם צריכים לשוחח בתוך הקהילה, הם צריכים להיות חלק ממנה. תחזיר את הילדים הביתה. היישוב שאני מתאר אותו, המדד הסוציו אקונומי של היישוב ההוא, הוא מדד סוציו אקונומי נמוך, זו אוכלוסייה לא חזקה, ורשות לא חזקה. ובכל זאת הם בנו-

מהקהל: הם קיבלו משאבים-

מר רם זהבי: הם לא קיבלו שום משאבים אחרים, חלוקת המשאבים בישראל היא שקופה. היא שקופה. אנחנו מחלקים, אנחנו מדינה. אנחנו לא-

מהקהל: לא, אבל יש הבדל בין מצב סוציו אקונומי מבחינת כמות המשאבים שכל יישוב מקבל. יישובים לא מקבלים את אותם משאבים אם הוא ברמה סוציו אקונומי אחרת.

עו"ד קובי נודלמן: נכון.

מר רם זהבי: רק דקה, שאלה טובה. שעות הלימוד של הילדים הם שוות. ילד שווה שעות לימוד, כל הילדים שווים אותו דבר. זה שילדים עם סוציו אקונומי נמוך, הם מקבלים יותר, הם מקבלים סל טיפוח שמשלים להם את הפערים שהם באים איתם. למזלנו אנחנו נמצאים ביישוב שהילדים גדלים ברווחה, ואנחנו שמחים בזה, והם מדורגים בפער אחר. אבל בסדר, זו סוגיה של מדד הטיפוח. מדד הטיפוח עושה תיקונים על אתגרים חברתיים. אני חושב שאנחנו לא נמצאים בקהילה שהדבר הדומיננטי זה אתגר חברתי של פערים מהותיים. אז אני סוגר את הדיון. אז אחרי שאמרתי בינוי ואחרי שאמרתי תהליכי בחירה, אמרתי ההשקפה החינוכית שלנו סבורה, וזאת עמדתנו, זאת עמדתי, אני מייצג אותה. ולכן אנחנו גם תמכנו בבקשה של הרשות, ואני גם תומך בזה היום. אני חושב שחיים של קהילה נכון להם טוב להם שהילדים חיים בתוך הקהילה, הם חלק מהקהילה. ובית ספר הוא חלק מהחיים. כמו שאנחנו חשבנו כמשרד חינוך שילדים של מעונות צריכים להיות חלק ממשרד החינוך, ולא ממשרד הכלכלה. לא שהם לא עושים

עבודה טובה. משרד החינוך זאת השקפת חיים. יש לו השקפה פדגוגית, יש לו השקפה בחינוך ערכי, יש לו השקפה במעורבות תלמידים. יש לו השקפה בחינוך משלים, יש לו השקפה. והוא אומר אני יודע לתת את כל החבילה. אני יודע גם לתת השלמות במקרה שצריך. אני יודע גם לראות את הרצף של הילד ולהעביר מידע מארגון לארגון. אני יודע לתת גם מערכות חיים תומכות סמוכות נגישות קרובות. אני יודע גם לדבר עם הרשות על הילדים שלה. אני יודע גם לתקצב את הרשות על הילדים שלה. ולכן אנחנו לפי ההשקפה הזאת, אני חושב אבל אני לא בעל החלטה פה. אני חושב שזו החלטה נכונה לקהילה צומחת שיש לה תיכון בתוך הבית. אני חושב שזה בריא זה נורמלי, זה נכון למשרד החינוך שיש לו מעונות יום. זה נכון ליישוב שיש לו תיכון. אני מבין שזה תהליך שינוי, ולכן אני אומר, היות והוא מוגן בתהליכים הדרגתיים. אני חושב שאלה שרוצים את זה, צריכה להיות להם ההזדמנות לזכות בדבר הזה. לא רוצים כולם, לא חייבתי, אני לא מחייב, אני אומר זה יהיה פתוח. מי שאחראי ברגולציה על אזורי הרישום זה אנחנו. אני לא כופה, ולכן אנחנו, אני נותן את ההתחייבות שלא אכפה על ילדים ללמוד במקום שלא ירצו.

מהקהל: זה לא ריאלי במקרה שלנו מהסיבה הפשוטה שכמות הילדים פה, זה אומר שפה למשל תיפתח כיתה או כיתה וחצי או 2 כיתות. באשל הנשיא לא יהיו מספיק כיתות להחזיק את אלה שרוצים להמשיך ללמוד שם.

מר שלומי שטרית: נכון, אשל הנשיא ייסגר.

מהקהל: מבחינתנו זה הכול או כלום. אני מברכת על ההחלטה הזו של לאפשר ולאפשר להורים להמשיך את הרצף החינוכי של הילדים שלהם בהתאם למשפחה. אני חושבת שזו ראייה מאוד נבונה ונכונה...

מר רם זהבי: אשל הנשיא הוא בית ספר-

מהקהל: אשל הנשיא לא יצליח-

מר רם זהבי: רגע, רק-

מהקהל: רגע, רק להמשיך את המשפט. מההיכרות שלנו את אשל הנשיא ואת הכמות הילדים שם. להבים מהווה בסביבות 60% מהתלמידים. לא תהיה להם הצדקה להמשיך לקיים את חטיבת הביניים אם הילדים של להבים יישארו בלהבים. גם אם רק

מחצית מהשכבה תישאר כאן, לא תהיה הצדקה.

מר רם זהבי: אני משיב לך. אני חושב שזכותם של אלה שגרים פה לקבל בית ספר קרוב לבית, עם כל המענים הרחבים, ולא להיות בני ערובה למי שחושש בלהבים שתהיה לו רק כיתה בשכבה.

מהקהל: בסדר גמור... בסדר גמור זה נימוק אחרים.

מר רם זהבי: זו זכותם. היות ואני לא כופה, ואני אומר תראו בחירה. תיתנו להורים שיבחרו רק 40% שילמדו ליד הבית, זו זכותם.

מר יוסף ניסן: רגע, אבל יש לי תשובה.

מר רם זהבי: זו זכותם.

מר יוסף ניסן: אנחנו ישבנו עם אשל הנשיא, הם מודעים לכוונה שלנו, והם נערכים לכך.

מהקהל: יוסי, בעיניי קודם כל זה מאוד עצוב... מאשל הנשיא... אתה יודע בסך הכול זו החלטה שמשפיעה גם על הדור...

מר יוסף ניסן: העלית טיעון ויש עליו תשובה.

מהקהל: בסדר, יכול להיות.

מר יוסף ניסן: אז הערכה שלך היא לא נכונה.

(מדברים יחד)

מר רם זהבי: אני רוצה לעשות רגע הקשר, רגע חברים הקשר.

מהקהל: אני שואלת אני לא-

מר יוסף ניסן: את אומרת שאין יכולת.

מר רם זהבי: אני נותן הקשר חברים, רגע לספר לכם משהו שפחות מתעסקים בו, אבל אני אספר לכם איך הבירוקרטיה עובדת. החלטה להקים פה את להבים, לא יכולה הייתה בכלל להיות מאושרת ולהידון בלי שבחדר, וזה לא צריך להידון כאן, מי שמקבל את ההחלטה, אתם מגישים בקשה, אתם יכולים לקבל סירוב. בסוף הרגולטור הוא דן. אמרתי לכם שהיה דיון על הכרה בצורך, מי יושב בדיון על הכרה בצורך, מי יש לו זכות הצבעה להחליט אם בכלל לתת לכם את האפשרות או לא לתת? מי יש לו זכות הצבעה? מי יכול להביע דעה? רם זהבי יכול להביע דעה, וחינוך התיישבותי מביע דעה. לא מתקבלת החלטה בצד אחד. שנינו יש לנו אותה מידה של השפעה על קבלת ההחלטה. אנחנו מוזמנים בגלל האינטראקציה. הרי זה לא סוד שילדי להבים לומדים באשל הנשיא. מדינת ישראל משלמת את ההסעות. המיפוי כולם רואים אותו. אנחנו לא פה בחשכת לילה. ולריבון הוא רואה את כל המרכיבים. הוא רואה את המרכיבים מה עולה לו היום. הוא רואה מה ההשפעות שיהיה לו על מוסד אחר שהוא גם שלו, זה לא של אוסטרליה, זה של מדינת ישראל. המורים שמה אנחנו משלמים שכר, אני אותו משרד. אני לא בועט גול עצמי, אני משרד החינוך יש לי אחריות על אשל הנשיא כמו שיש לי אחריות אליכם, שלא נתבלבל. אשל הנשיא שייך אליי כמו ש-, ההתיישבותי זו לא מדינה זרה, זה לא דרכון אחר, זה אני. אני אחראי שמוסדות לא ייפגעו, מוסדות לא ייסגרו, שילדים לא יקבלו שירות חלקי, אחריות שלי. אנחנו בהנהלת משרד החינוך מנהלים את ילדי כל מדינת ישראל, לא את ילדי להבים ולא ילדים של מחוז כזה או אחר. ואנחנו שומרים על איזון בין כולם. ההחלטה שנידונה ויש לה השפעות בעיניי, היא נדונה קודם כל שכולם סביב השולחן. אומרים את דעתם, אנשים עם ניסיון בוחנים את ההשפעות, בוחנים את היתרונות בוחנים את החסרונות. העובדה שהמדינה בסופו של דבר אמרה אנחנו מכירים בצורך, אתם יכולים ללכת על זה. אומרת שאנחנו חושבים שזו החלטה מאוזנת, החלטה נכונה, החלטה שהיא אפשר להגן על מוסד קיים יחד עם, כולל מה שאוכלוסיית היעד שלו, כולל הייעוד שלו, כולל האופציות שלו להתרחב או להיסגר או כל תהליכי שינוי שיש אצלו. ויחד עם זאת יכולה לצמוח פה קהילה נוספת. זה לא בא אחד על חשבון השני, זה בא על תהליכים. ואני אומר לכם זה תהליכים ארוכי טווח. אתם מסתכלים כאילו מחר אנחנו פותחים בית ספר והעולם נעצר. אנחנו מדברים על דמוגרפיה מרחבית... ואנחנו לא יכולים להגיב מהלילה לבוקר על כל שינויים דמוגרפיים. אנחנו מגיבים על זה על תהליכים ארוכי טווח. גם האזור שלא להבים, יכול להיות שיהיה אוכלוסיות שלא. להבים יצמצמו ויגיעו אוכלוסיות אחרות לאשל הנשיא, זו הדינמיקה, זה בסדר, זה נורמלי.

גב' רונית ד. עייאש: יש פה כמה נקודות.

מר רם זהבי: שאלות. מי מנהל אבל את הדיון?

מר שלומי שטרית: קודם כל עם חברי המועצה יוסי.

גב' רונית ד. עייאש: קודם חברי מועצה.

מר רם זהבי: חברי מועצה נעשה-

גב' ברוריה אליעז: אתה סיימת לומר את ההשקפה?

מר רם זהבי: חלק סיימתי, אנחנו ניתן לאנשים שאלות ואני אמשיך.

עו"ד קובי נודלמן: שאלה, דיברת-

מר רם זהבי: נעשה סבב אחד אחרי השני.

עו"ד קובי נודלמן: דיברת על הפן החברתי, דווקא אני רוצה לגעת בנקודה הזו. הילדים שלנו זה יישוב קטן, הם נפגשים עם אותם אוכלוסיות לאורך כל היסודי. איפה קצת החשיבה על הרעיון הזה שיפגשו אוכלוסיות אחרות, ייצאו מהבועה, יכירו אנשים אחרים, מה שקורה באשל הנשיא, מה שלא קורה כאן. האם נעשתה חשיבה בכלל על הדבר הזה? האם אנחנו לא מצמצמים להם עכשיו את היכולת שלהם, הם יפגשו אנשים חדשים שיצאו לצבא? מתי הם יפגשו אנשים?

דובר: לא יפגשו.

עו"ד קובי נודלמן: מתי תהיה אינטראקציה עם אנשים? מתי תהיה אינטראקציה עם קבוצות אחרות? זה חיים פה בסוג של בועה, כולנו יודעים. וצריך לראות איך עושים, איך מטפלים גם באירוע הזה. עכשיו אמרת שאתה גם חושב על החינוך קדימה עתידי. איפה נעשתה מחשבה לגבי מה שקורה פה ביסודי אצלנו?

גב' עדי זנד: נכון.

עו"ד קובי נודלמן: לחץ עצום פה בכיתות.

מר שלומי שטרית: על זה אנחנו צריכים לדבר. בית ספר יסודי אנחנו צריכים לדבר, לא על תיכון.

עו"ד קובי נודלמן: ... לשם.

מר יוסף ניסן: תנו רגע לקובי.

עו"ד קובי נודלמן: אתה מדבר על אוכלוסיות שנכנסות ועוברות לגור פה עם ילדים, זוגות צעירים, אנשים מגיעים לכאן באמת. אבל קודם כל היסודי. שליחה שאני אומר, לתיכון יש לי פתרון כרגע, ליסודי אין לי פתרון בעוד שנה שנתיים. מה אני עושה בדבר הזה? איך זה שלא הכרתם בצורך הזה? זה הצורך הבסיסי הראשוני. אם הייתם צריכים לדון, היסודי קודם כל. יכול להיות שהיינו צריכים לחשוב על יסודי שהוא אפילו גם ז' ח'. אולי חשיבה טיפה מחוץ לקופסא. אבל לא לטפל קודם כל במה שהכי חשוב. אני יודע להגיע לאשל הנשיא גם אם לא תהיה לי פה חטיבה או לא יהיה לי תיכון או מה שזה לא יהיה, גם אם תתקבל ההחלטה. זה הדברים הראשוניים שהיינו דנים בהם.

מר שלומי שטרית: אני רוצה להיות גלוי איתך. התושבים שלנו ברובם הם מאוד מאוד אוהבים את אשל הנשיא. הילדים שלנו מאוד מאוד אוהבים את אשל הנשיא. הוא חריג למר ישראלי שהוא חושב שכולם באמת צריכים להיות. אנחנו חושבים שאת הוואוצ'ר שאנחנו קיבלנו לחטיבה, בואו ננסה לחשוב איך אנחנו מעבירים את זה לבית ספר יסודי. אני חושב שזה יעבוד וכולנו נלך יחד, ובסופו של דבר יהיה בית ספר יסודי. כי חטיבת ביניים כמו שאני רואה את זה כרגע, תהיה התנגדות מאוד מאוד קשה שלנו, וזה לא יצא לפועל. ולכן אני חושב שבואו נדבר על הוואוצ'ר של בית ספר היסודי. איך אנחנו יכולים לקבל את הכסף הזה עבור בית ספר יסודי ולצאת לדרך?

גב' רונית ד. עיאש: יש פה מרות, אתה מדבר מספר פעמים אתה לוקח את זה לפן הכספי. הנסיעה, הצורך, כאילו הנסיעה היא מהווה מגבלה. היא מגבלה אבל היא ברת טיפול. אני גידלתי 2 חיילי היום גדלו באשל הנשיא מידי כלום, זאת אומרת נולדו בלהבים ונסעו. והפוך. אף אחד לא טרח לשאול אותם, אף אחד לא טרח לדבר עם התושבים שלנו,

עם הילדים שלנו שגדלו לתוך אשל הנשיא כל ימי חייהם. אם תשאל אותם, הם אומרים לך המגוון, עזוב את האנשים את המושבים את הסביבה שהם הכירו את הפעילות מבחינת התוכן. הבן שלי היום צלם צבאי בזכות קולנוע בזה, סייבר, כאילו אתה מגיע למחוזות שהחשש, וגם הוא ללא ספק קיים, ביכולת שלנו לתת בבית ספר קטן סגור מקומי, בואו ניקח את ההשוואה של עומר ומיתר. פעם הם עוד היו ביחד. עד שקרה מה שקרה ולא משנה הנסיבות, החליטו לפצל אותם. גם הם בתוך היישוב שלהם, היכולת להניב מגוון כל כך גדול של מגמות תכנים, גם במגבלת הסעות אני מבינה את הכדאיות הכלכלית-

מר רם זהבי: המגוון שלהם עשיר.

גב' רונית ד. עייאש: אני לא יודעת-

מר רם זהבי: יש להם מגוון עשיר.

גב' רונית ד. עייאש: אני לא יודעת מה זה מגוון עשיר, אנחנו יודעים מה יש לנו ביד.

מר רם זהבי: ... יש לו 2 מגמות.

גב' רונית ד. עייאש: אתה מבין אנחנו לא יודעים מה יש לנו ביד. אנחנו אולי סוציו אקונומי 10, אבל אנחנו מועצה מאוד ענייה.

מר שלומי שטרית: מאוד.

גב' רונית ד. עייאש: מאוד ענייה. זאת אומרת להוסיף לתקציב, כל מה שאתה מתאר במשרד החינוך תיתן בהשקעה הראשונית בבנייה. את השוטף אנחנו נושאים, מבחינת היום יום הצרכים התוספות הדברים שהם מעבר, אתה מוסיף אבן ריחיים מאוד מאוד גדולה על מועצה מאוד ענייה. אנחנו היום לא מסוגלים, איך אומרים דנים בגן שלוקחים מועדון וסוגרים אותו. היום סוגרים גן שהיה פעם מועדון ריקוד, כי אין לנו מספיק גנים לשנה הבאה בספטמבר מחר בבוקר. וגם כן רבים על המאות אלפי שקלים כדי שיהיה תב"ר כזה או אחר. מועצה ענייה יכולה להיגרר להרפתקה מאוד קשה. מאוד קשה. אז הם נוסעים, נכון. התרגלנו גם לזה. גם תהליך-

מהקהל: ... יותר קל.

גב' רונית ד. עייאש: לא, אז מהבחינה הזאת הפוך. צריך להקפיד וצריך לשמור, וצריך לתת את כל הביטחון בדרך, נכון. אבל זה משהו שיכול. אני חייבת לחדד רק משפט אחד מה שנאמר פה מאחורה בעניין לא יהיה לנו לאן לחזור. זאת אומרת אם עשינו משהו צומח וחס וחלילה קורה משהו לאשל הנשיא, כי אנחנו 60%, ולקחנו את הנדבך הגדול. נניח ז' ח' ט', תגידו אתם. וזה לא עובד. כאילו מה יהיה באשל, והם יחליטו לסגור. איפה התיכון שלי? כמה מהר אני נערכת לבנייה של תיכון. כשאני עושה פה ניהול סיכונים-

מהקהל: רונית, כשאנחנו הגענו לדיון נאמר לנו, אולי חשוב להבהיר את זה, שמדובר על הקמת חטיבת ביניים ושתיכון לא על הפרק. אז אולי חשוב-

מר רם זהבי: לא, אני אסביר חד משמעית.

מהקהל: אתם תסבירו-

מר רם זהבי: אנחנו מדברים כרגע על הקמת חטיבת ביניים צומחת בתוך סמל מוסד, גם חטיבה נחשבת תיכון.

(מדברים יחד)

מר רם זהבי: אנחנו מדברים כרגע על שלב יישום ז' ח' ט' בלבד. לא מדברים על שום-

מהקהל: אבל אני חייבת גם להקים תיכון?

מר רם זהבי: לא חייבת שום דבר. את יכולה להיתקע גם ב-ט', את יכולה לעצור שמה. גם 5 שנים גם 10 שנים, גם 20 שנה. ברגע שאת-

מהקהל: ... יש כיתות-

מר רם זהבי: לא, אנחנו בונים מבנה ל-ז', ח', ט' בלבד כרגע. אנחנו כרגע, אני מסביר, אני מסביר.

(מדברים יחד)

מר רם זהבי: אנחנו כרגע בונים ל-ז', ח', ט' בלבד, לא ממשיכים קדימה.

מהקהל: ומה יהיה אזור הרישום?

מר רם זהבי: רגע, רגע-

מהקהל: ומה יקרה לילד שמסיים כיתה ט'?

גב' רונית ד. עייאש: רגע, רגע-

גב' רונית ד. עייאש: ייסע לאשל הנשיא, שלא בטוח שיהיה קיים.

מר רם זהבי: רגע חברים.

גב' רונית ד. עייאש: תסגרו אותו.

מהקהל: למה שיקבלו אותו?

מהקהל: למה שיסגרו אותו?

גב' רונית ד. עייאש: כי יסגרו, כי אנחנו 60%.

(מדברים יחד)

מר יוסף ניסן: חברים, חברים-

גב' רונית ד. עייאש: אין כדאיות.

מר יוסף ניסן: תנו להם אולי להשיב, רגע.

מר רם זהבי: אני חייב לומר לכם, אם אתם רוצים לדון דיונים קהילתיים אתם

לא צריכים אותנו.

גב' רונית ד. עייאש: חשבנו שהדיון צריך להיות קודם ואז... אבל הכתיבו אחרת.

מר רם זהבי: אתם לא צריכים אותנו, אנחנו אנשי מקצוע-

גב' רונית ד. עייאש: אתה צודק.

מר רם זהבי: אנחנו באנו לכאן מתוך בחירה והזמנה. אתם רוצים לעשות דיון קהילתי על ספקולציות או חששות או דעות שיש לכם, אתם יכולים לעשות. אתם לא צריכים אותנו, תתכנסו. תתכנסו תחליטו. אנחנו מציעים לכם, אנחנו יכולים לענות רק על שאלות בחינוך. הניסיון שלנו הוא רק בחינוך. אמרתי מראש, לא כופים עליכם שום דבר. אתם רוצים להמשיך אחרי זה את הוויכוח הסוער תמשיכו. אני אשיב לכם עובדות, מציאות, תהליכים. אנחנו מתקצבים כרגע ז', ח', ט' בלבד. זה מה שאנחנו בונים, לא בונים שום שלב מתקדם. תקצבנו אתכם את הפעימה הראשונה ז', ח', ט'. איך אנחנו עובדים, אנחנו מציעים לבנות את ז', ח', ט' ולהתניע להגיד: חברים פותחים כיתה ז'. זה מה שפותחים. אמרתי מתוך הרגישות של ההורים. יבואו 20 ילדים מכיתה ט' אנחנו 20 ילדים, אנחנו לא רוצים לנסוע, אנחנו נבחן את הדבר. ז' ח' אני פותח עולה מ-ז' ל-ח', עולה מ-ח' ל-ט'. בסוף ט' אנחנו נכון לכרגע בתוכנית שלנו שלא בנינו, מסוף ט' ממשיכים את הרצף הלימודי לחטיבה העליונה של אשל הנשיא. מי שחושש שבית הספר ייסגר, אני רוצה להסביר את שיטת העבודה של בתי הספר, שיטת התקצוב ושיטת ההפעלה. אנחנו כמשרד חינוך מפעילים את בתי הספר ב-2 מינהלות שונות. יש לנו מינהלת חטיבת ביניים ומינהלת תיכון. יש לנו שיטת תקצוב חטיבת ביניים, שיטת תקצוב. בואו נניח שיש לי 2 כיתות בחטיבת ביניים. אני פותח 2 כיתות בחטיבת ביניים. אני קולט ילדים לכיתה י' 6 כיתות, אני פותח 6 כיתות. 2 שיטות תקצוב שונות. אנחנו גם יודעים לרשום ילדים בכמה פעימות. יש לנו גם בתוך המחוז עצמו סגנונות שונים של בתי ספר עם כמה שלבי כניסה. אז אנחנו פותחים כיתה ז'. במהלך כיתה ז' אנחנו נמשיך לכיתה ח'. אני בטוח שלא נשאר אתכם לבד בהתלבטות, ואני אומר זאת התלבטות. אתם הרי תדונו. תגיעו לכיתה ח', חוסר שביעות הרצון שלכם יגיע למצב יגידו אין מה לדון, ז', ח' חוויה כושלת. אנחנו מבקשים לגמור את זה בסוף ח'. ט' רוצים לרוץ לאשל הנשיא. יכול להיות שזה מה שיקרה, אנחנו נהיה פה אתכם ביחד בדיון הזה. אם אנחנו נהיה במצב כזה אחד אנחנו כנראה לא נשאר בתפקידנו. זה כישלון קשה מידי, כנראה, ניתן על זה את הדיון באופן אישי. כי יש לנו אחריות אדמיניסטרטיבית לכישלונות. ואנחנו כנראה ניתן על זה את

הדין.

מהקהל: איך אתה מודד כישלון? מה זה אומר מבחינתך כישלון...?!

מר רם זהבי: אם אני אשב אתכם כאן ואני אסביר, גבירתי אני עונה לך, אני מסביר גבירתי אני עונה לך, שאלת אני עונה לך. אם אנחנו נשב כאן באמצע כיתה ח', בחנוכה של כיתה ח', והאקלים יהיה כמו עכשיו, וכולם יגידו לי: תשמע, תודה רבה פתחת לנו את ז', אנחנו סובלים כבר שנה וחצי, אנחנו איתך לא ממשיכים לתיכון. תשכח מאיתנו ואנחנו מודיעים לך אל תפתח לנו את ט', אנחנו מודיעים לך שב-ט' אנחנו מבקשים, תודה רבה על כל התמיכה. ז' ח' דווקא היה לנו סבבה. הילדים לא נסעו, אתה יודע מה זה לא במיטבו, סבלנו, אנחנו לא מרוצים מהאיכות. האיכות היא בינונית מינוס, עולה לנו יקר, כל מה שאמרת אנחנו צדקנו, אנחנו רוצים לעבור. בזה תיגמר הסאגה. בזה תיגמר הסאגה. לכן אני אומר לכם, תראו יש כאן משהו, עוד פעם אני אומר, אני לא מחייב אתכם. בואו נגיד ככה, תישארו להמשיך לדון אחרינו. אני רוצה להסביר, אני רוצה להסביר משהו. יש כאן אירוע יוצא דופן. בשום מקום שאנחנו פותחים כיתה ז', אנחנו לא מפסיקים באמצע. בשום מקום גם אנחנו אין אירוע כישלון. בתי הספר שלנו לא רק שהם מצליחים, הם גם מתרחבים צומחים בועטים חזק, והם מוכיחים את עצמם. אבל אני רואה שאתם ב-

מהקהל: אם אנחנו... כי אנחנו מודעים ליכולת הכלכלית.

מר רם זהבי: לא קשור לכסף, ז' ח' לא עולה לך כסף. לא עולה לך תשתיות של כסף, בכיתה ז' ח' לא עולה לך כסף, שום יכולת.

(מדברים יחד)

מר יוסף ניסן: חברים, חברים, בואו נשמור על שקט.

מר רם זהבי: אני אומר לכם-

מהקהל: ... סליחה... בישיבת זה שכן חטיבת ביניים עולה כסף למועצה.

גב' עדי זנד: נכון.

מהקהל: מסובסד-

גב' עדי זנד: נכון.

מהקהל: שחור על גבי לבן.

מהקהל: זה כן הוצג. זאת אומרת אנחנו לא יכולים להתכחש לעובדה שזה בתקציב-

מהקהל: 100% ממשרד החינוך.

מהקהל: ממשרד החינוך, וצריך להתייחס לזה. אנחנו חושבים-

מר רם זהבי: רגע חברים, סמל מוסד של חטיבת ביניים הוא במלואו בעלות שלי. אין לנו בעלות משותפת. אין לנו שום בעלות משותפת.

גב' ברוריה אליעז: אולי אפשר לתת למנהל המחוז לדבר.

מר רם זהבי: חטיבת ביניים היא כמו יסודי, היא בכיסוי מלא של משרד החינוך.

(מדברים יחד)

מר יוסף ניסן: חברים, אי אפשר, אי אפשר ככה. רונית זה לא דיון.

מר כפיר מימון: יוסי, יוסי, אפשר? אפשר רגע ברשותכם, שנייה רגע. קודם כל אני רוצה, האווירה פה היא לא כל כך נעימה. אני לא חושב שזה הוגן כלפי החברה האלה, אני אומר חברה כי עוד פעם, שבאו לכאן השקיעו. אני רוצה רגע להחזיר את זה. תבין כל מה שהחברה אומרים פה, זה לא חס וחלילה מתנגדים. יכול להיות שיש כאלה באים כבר עם דעה של זה. יש פה דאגה. אבל מה שאני מציע קודם כל, כי זה גם שנוכל לקבל תשובות. אחר כך נוכל באמת לעשות דיון כמה שנרצה סבבה. יש פה חברה שיכולים לתת לנו תשובות, שעד היום אני כחבר מועצה לא קיבלנו, והיה על זה הרבה דיבורים-

גב' ברוריה אליעז: לכן הוא פה.

מר כפיר מימון: אני יכול להגיד באופן אישי שאני עוד לא גיבשתי דעה. זאת אומרת עד עכשיו אני לא גיבשתי, כי חסר לי מידע. עכשיו תוך כדי השיחה אנחנו מבררים. מה שאני מציע, אני לא מנהל את הישיבה פה, שניתן לו שאלה, ניתן לו לענות. לא לנהל איתו איזה שיח כזה, כי אז זה לא נעים.

גב' ברוריה אליעז: שיהיה שקט קודם כל.

מר יוסף ניסן: ואני באמת מבקש, כשהוא עונה אז לא לדבר אחד עם השני, כי זה נהיה סימפוזיון מלא, בסדר? אי אפשר, גם ההקלטות לא יעבדו, לא נצא עם משהו...

מר כפיר מימון: איך אתה מעדיף, שאנחנו נשאל את כל השאלות ואז תענה... או שאלה תשובה, שאלה תשובה?

מר יוסף ניסן: נעשה ככה, חבר מועצה שואל ואחרי זה ניתן למישהו מהקהל לשאול, בסדר?

מר רם זהבי: תראו אני שמעתי מספר שאלות, אני רוצה להשיב. אני רוצה לדבר על אינטגרציה.

מר שלומי שטרית: אבל קודם כל תתייחס לשאלה שלי-

מר יוסף ניסן: רגע, רגע, שלומי.

מר שלומי שטרית: לא ענית לי, אני שאלתי שאלה לגבי בית הספר היסודי.

מר יוסף ניסן: רגע, רוצה לענות?

מר רם זהבי: אני עונה-

מר שלומי שטרית: לגבי היסודי, איפה הוואוצ'ר?

מִרְרָם זְהָבִי:

נשאלתי שאלה אינטגרציה. שאלה מצוינת. נכון הילדים פה, ברגע שזה יהיה בית ספר של היישוב, האינטגרציה תהיה שונה באופן משמעותי... אחרת. זה המחיר. זאת אומרת המחיר של לקבל חינוך בתוך הבית בתוך הקהילה, ולחיות חיים קהילתיים. מחיר של איזה שהוא סוג של הומוגניות קהילתית. 600 עד 1,000 תלמידים זה לא כזה הומוגני או חד משמעי, למרות שכולם יש להם כתובת מגורים משותפת. אתה מלווה את בית הספר היסודי, אתה יודע שמגוון האוכלוסייה שקיים גם הוא, יש בו מרכיבים הטרוגניים. גם אם יש איזה שהוא מכנה משותף מסוים של מגורים באותו יישוב, לא כולם אותו דבר, יש עדיין שונות. שונות מסוגים שונים. לפעמים זה בא בשונות תרבותית, לפעמים זה בא משונות ביכולות ועוד סוגיות שונות של שונות. אני חושב שבית ספר שמגיע להיקפים של 600 עד 1,000 תלמידים אי אפשר לדבר עליו הומוגניות, חוץ מהעובדה שכתובת המגורים היא אחת והיישוב הוא אחד, אבל האוכלוסייה היא מספיק מגוונת. שתיים, אני מציע את ההצעה מתוך שיקול דעת של יתרונות וחסרונות. מה המשמעות של יתרונות? אני אומר בסדר אז ויתרתי על אפשרות ודינמיקה עם אוכלוסיות שהם נמצאות באשל הנשיא, שהמאפיין שלהם הוא הקצה האחר של החברה הישראלית. בסדר, ויתרתי על זה. הרווחתי, ואני מסתכל על מה הרווח, בסדר? הרווח שלי הוא במטרות הראשיות, אני צריך לשאול מה המטרות הראשיות של גיל חטיבות הביניים והתיכון. מה המטרות הראשיות? על פי מה אני בונה את קבלת החלטות שלי, אני? ומדינת ישראל בונה. מה המטרות הראשיות? המטרות הראשיות שלנו זה... אנחנו מסתכלים מה המיומנויות שהוא קיבל, מהו המגוון האקדמי שהוא קיבל, המגוון הלימודי שהוא קיבל. מה הקשר שהיה בסדר יום שלו בין האפשרות שלו לחיות. הזדמנויות של חינוך משלים שכולל חינוך בלתי פורמלי, מעורבות בקהילה, חוגים. מה הקשר בין זה בזמינות שלו בנגישות שלו ובין הלימודים של הבוקר? אני חושב כשבונים בית ספר בתוך היישוב, אפשר לטפח באופן משמעותי יותר את ההיבטים של החינוך הבלתי פורמלי בגלל הסמיכות בגלל הקרבה. אני חושב כשבונים בית ספר בתוך היישוב, יש גם משאב פיזי שיכול לאפשר למועצה לטפח חינוך משלים שהוא חוגים בהעשרה, שהיום בגיל הזה יש לך פחות מסגרות. אני יודע מה אנחנו עושים במקומות שיש להם רשויות כאלה. אני אתן דוגמא רק על מה שקורה כרגע בבאר שבע. במסגרת החלטת מעבר צה"ל דרומה, אנחנו בונים בחינוך הבלתי פורמלי תכניות מחשבים וסייבר בשעות אחר הצהריים בנגישות בתוך היישוב. ברגע שיש לך בית ספר תיכון, בית הספר התיכון שלך יכול להיות כלול בתוכניות, ויש לנו כאן שותפים. יכול להיות כלול בתוכנית כזאת, אני יכול לתת לך תכנית אחרי צהריים. היום אני לא יכול לתת לך. אז אתה מפסיד את האינטגרציה, אתה מרוויח אפשרות לתת לילד שלך בכותרת שאני מחויב אליה לדמות הבוגר, יותר מהימניות יותר ידע יותר כלים. לא בתחום האינטגרציה בתחום אחר.

גב' רונית ד. עייאש: אבל אנחנו מקבלים את זה באשל הנשיא. יש לנו-

גב' זהבה הראל: אנחנו לא מקבלים.

מר רם זהבי: רגע חברים, אם מישהו יש לו, מישהו משוכנע שהעולם שלו מיטבי, לא חייב להיכנס לאירוע. אני אומר אחריות שלי היא לא רק לאנשים שיושבים פה. ואחריות שלי-

עו"ד קובי נודלמן: אבל אם אתה מדבר... זה לא 640.

מר רם זהבי: רגע, האחריות שלי היא לכלל התושבים. ואני מאמין שיש פה מגוון אוכלוסיות, ואני רוצה לומר את האמירה שלי. באחריות שלי לתושבים, אני אומר חברים, מי שמרוצה ימשיך להיות מרוצה. מי שלא חסר לו שום דבר, ימשיך ולא חסר לו. מי שחושב שהוא שמע שמערכת החינוך יודעת לתת, שהיא עושה חינוך בתוך היישוב, גם חינוך משלים טוב יותר, גם רצף בין החינוך הפורמלי ללא פורמלי בצורה טובה יותר. גם העצמה בתחום של תנועות הנוער וארגוני הנוער בתוך היישוב, בקשר עם בתי הספר. גם לינקגי צפוף בין בית ספר יסודי לבית ספר תיכון. כל מי שחושב שזה, שהוא שמע שיש דברים כאלה. אז בפתיחת חטיבת ביניים צומחת, זה יכול להיות גם מהמאפיינים של מערכת החינוך בלהבים. מי שחושב שזה משהו שחסר לו, זה יכול... לא חסר לי שום דבר, שלא ייקח. עכשיו לשאלה על בית הספר היסודי, אני עונה על הרצף.

מר שלומי שטרית: בדיוק.

מר רם זהבי: אני עונה לך ידידי היקר.

מר שלומי שטרית: זה לפי דעתי-

מר רם זהבי: אני עונה לך. אני רוצה לומר לחברי המועצה ומי שנבחר פה להיות מנהיג ציבור, אני רוצה לומר משהו כפקיד ממשלתי. לא כל רעיון של נבחר ציבור הפקידות הממשלתית עפה עליו ואומרת: ואללה יש לך רעיון מצוין, אנחנו זורמים איתך. לצערי הרב ההרשאה המתממשת כתובה רק על ההרשאה הזאת. אין לה שינוי, אין לה החלפה. רוצים לבנות תיכון? תבנו תיכון. לא רוצים לבנות תיכון? אין בעיה, מותרים על

ההרשאה. הגשה על בית ספר יסודי, היא חיה בפני עצמה. זה ילד אחר, זה שם אחר, זה תהליך. צריך להתחיל אותו מהתחלה, צריך להכיר בו בצורך. השלבים להכיר בו בצורך. איזה הבדל יש בין זה לזה? אני רוצה להסביר. בחטיבת ביניים יש לכם עכשיו בכל התיכון שלבי הגיל, יש לכם ילדים קיימים בועטים בהיקפים של מאות ילדים, של מאות ילדים שהמערכת משלמת להם, רואה אותם, מתקצבת אותם, דואגת להם, סופגת אותם, עוקבת אחריהם, אחראית עליהם. בשביל להקים בית ספר יסודי נוסף, אנחנו צריכים עוד פיצוץ של 3 כיתות בשכבה עם היתכנות לצמיחה ארוכת טווח. השלבים של הצמיחה של היישוב כרגע, בשיווקים בבנייה באכלוס, הם לא מחר בבוקר. אם הייתם אומרים לי: תשמע אני מפוצץ, אני בנוי ל-3 כיתות בשכבה יש לי 6 כיתות בשכבה. לא תגיע ל-6 כיתות. אני ב-4.5 כיתות כבר נותן לך את ההרשאה. אבל אתה לא נמצא ב-4.5 כיתות לשכבה לאורך כל הדרך.

(מדברים יחד)

מר רם זהבי: בית ספר יעלה, הבקשה-

גב' רונית ד. עייאש: שיגישו.

מר רם זהבי: הבקשה תעלה-

גב' זהבה הראל: הגישו. רגע, רגע, רם-

מר רם זהבי: הגישו, הגישו-

גב' זהבה הראל: רק אני אגיד ברשותך.

מר רם זהבי: בבקשה.

גב' זהבה הראל: לגבי בית ספר יסודי, היישוב בעבר ביקש להרחיב ל-4 כיתות בשכבה. היום בית הספר בנוי ל-4 כיתות בשכבה. הבקשה שלנו יושבת במשרד החינוך במטה של תכנון ובנייה. לאור העובדה שבעיניי נעשה הליך לא נכון, אבל זה לא משנה. ביקשו להרחיב את בית הספר, אז בספירה כרגע אין הכרה בצורך. אין לי ספק שזה ייקרה. אבל אני דווקא חושבת שכשבאים ואומרים אנחנו זקוקים לבית ספר יסודי נוסף,

וזה אנחנו אומרים, אנחנו זקוקים לבית ספר יסודי נוסף.

מר שלומי שטרית: נכון.

גב' זהבה הראל: אין לי ספק. מי ששמע אותנו מה אנחנו אומרים שם במינהל תכנון ובינוי במשרד החינוך, אז הוא היה שומע את הטיעונים שלנו, כי זה לא חוכמה רק שיהיו 4 כיתות. בית ספר של 730 תלמידים הוא גדול מידי, הוא צפוף מידי.

גב' רונית ד. עייאש: 750 השנה יהיה 800.

גב' זהבה הראל: 730, רגע, רגע. אבל דווקא כשאנחנו אומרים 2 בתי ספר יסודיים, כי זה יקרה, מן הסתם זה עוד הצדקה למה צריך חטיבת ביניים, כי זה אומר שמספר הילדים גדל. רם כל הזמן מדבר שבחינוך-

מר שלומי שטרית: זהבה, זהבה, בבקשה ממך.

גב' זהבה הראל: רק להשלים את המשפט.

מר שלומי שטרית: בבקשה זהבה.

מר יוסף ניסן: רגע, רגע, רגע, תן לה לסיים שלומי.

גב' זהבה הראל: אני אשלים את המשפט.

מר יוסף ניסן: שלומי תן לה לסיים.

מר שלומי שטרית: בסדר, את יכולה להביא לנו...

גב' זהבה הראל: אבל תן לי רק להשלים את המשפט ברשותך. רם אומר, מן הסתם גם אני אמרתי את זה בישיבות פנימיות שלנו עם ועד ההורים. בחינוך צריך להסתכל קדימה. אתה לא יכול להסתכל רק מה יש לי כאן ועכשיו. ותחשבו על זה. הטרקטורים עוד לא עלו על הקרקע, ההרשאות יושבות כאן כבר הרבה מאוד זמן. רק תחשבו כמה זמן צריך עד שנסיים את התיכון. ראיתם כמה זמן לוקח לנו להקים גנים. עד שנסיים את

חטיבת הביניים, עד שתיכנס כיתה ז'. אנחנו מדברים על ראייה לטווח ארוך מאוד. ולכן אנחנו צריכים להסתכל על היום בראייה קדימה.

מר שלומי שטרית: תודה רבה.

מר יוסף ניסן: אני רוצה רגע עוד דבר, אני רוצה לקבל ממך התרשמות שלך על מקרים דומים, שהיו ביישובים אחרים שאתה מכיר אותם, שעברנו בדיוק את הסאגה הזאתי של מקום של שינוי וחשש ומה היה הלאה זה חשוב.

מר שלומי שטרית: זה לא עניין חשש.

גב' רונית ד. עייאש: מה זה, אני אתן לך את הדוגמא.

(מדברים יחד)

מר רם זהבי: חברים, תראו אני אומר לכם כך, אנחנו למודי ניסיון. ובדרך כלל באקלים קהילתי כמו בלהבים, לא בערים. בערים הרשויות בונות, אוכלוסייה משתכנת נכנסת לבית ספר, זה טבעי זה נורמלי. באקלים קהילתי יש תמיד דילמה. כי נראה שאפשרות הבחירה היא יותר טובה כשיש בחירה. כשזה פה אז זהו זה זה, זה מה יש. מתלבטים. ומי אמר שזה יהיה פתוח? אנחנו כבר מכירים את מה ששלנו. אנחנו נוסעים, נמשיך לנסוע. אני הקמתי בית ספר כזה לפני מספר שנים, לא במחוז. אני באתי ממחוז חיפה. ישבתי עם היישובים הקהילתיים, הם התנגדו להקים בית ספר. התנגדו להקים בית ספר. היו מתחים. פה זה עוד יישוב אחד. שם במועצה אזורית היינו צריכים להקים בית ספר שיש בו 3-4 יישובים. השאלה הראשונה הייתה באיזה יישוב יקום המבנה, מתוך 4 יישובים שהם מוסעים. השאלה השנייה הייתה, האם אנחנו נחייב את ההורים להפסיק לשלוח לבתי הספר שהילדים הגדולים שלהם נסעו לשם. הם היו מרוצים, למה... ולקח לנו, ראש המועצה היה נחוש לספק לתושבים שכן רצו את ההזדמנות הזאת. אבל הוא גם אמר להם, יחד איתנו לא נחייב את אף אחד. לא נחייב את אף אחד. אנחנו פתחנו את הכיתה הראשונה ב-30 ילדים בסוף. בנינו בית ספר עם 30 ילדים. מה 30 ילדים רעש המולה, 30 ילדים. ואמרנו מי שלא רוצה לא חייב לבוא. היום זה אחד מבתי הספר, קודם כל הוא בית ספר של בין 3 ל-4 כיתות בשכבת גיל, אין אחד שלא בוחר ללמוד בו, והוא בית ספר מוביל בארץ. אבל זה בסדר שבשלב הראשון אנשים קיבלו את האפשרות לא לדחוק בכוח. אני אומר לכם גם ביושר, זה בסדר שיש פה אנשים לא עם דעה אחת. אבל

אני אומר לכם מה עבר. אני חושב, אני אומר את דעתי, אני לא תושב של המקום, אני אומר לכם... כשאנחנו לא פותחים בית ספר זה אומר שבסופו של דבר חייבנו את כולם לחיות על פי דעה אחת. למרות שאנחנו יודעים, ואני אומר לכם, אני המדינה, אני הבירוקרט, אני הכי כותב נהלים שהם נוהל מחייב את כולם. ובכל זאת אני אומר לכם, כשאני פונה לאוכלוסייה אני אומר להם חברים אי אפשר להגיד כולם אותו דבר, צריך להיות רגיש, תן 2 אפשרויות. אני אומר לכם אני בנוהל שלי, אני, אני שומר על הנוהל, אני מבין שאנחנו לא כופים, ואני אפשר 2 בחירות, שזה לא פשוט, לא פשוט לבירוקרט שמנהל מערכת שוויונית סדורה שקופה מבוקרת, להגיד לכם תשמעו אני אתן לכם ככה זה רגיש, אני אתן ביטוי לרגישות. אז אני אומר, אם המדינה מגלה רגישות לעובדה שיכול להיות שיש הצדקה ל-2 הקולות גם יחד. אני אומר התושבים מן ההגינות. ואלה שאומרים: תשמע, אנחנו לא מוכנים בכל אופן. אני אומר להם: לא מוכנים, אל תיקחו, אל תיקנו, אל תיכנסו. רגליכם לא תדרוך בבית הספר לא שלכם לא של ילדכם לא של 7 דורות קדימה. תתחייבו אוהב אתכם באהבה. אבל מישהו שאומר: תשמע, זה הכי טוב לי, אני רוצה את זה, למה אתה מונע ממני. תנו רק ל-30 אנשים להיכנס, הכול בסדר. אפילו שיש שם 3 כיתות בשכבה לא נבוא בטענות-

מהקהל: הקהילתיות...

מר רם זהבי: תני לי לסיים, לא נבוא בטענות אם יהיו בכיתה ז' רק 25 ילדים, לא נדפוק בדלתות, לא נאלץ, לא יקרה שום דבר. וזה בולט מאוד שיש פה 2 דעות, בולט מאוד שיש פה 2 אפשרויות. אני אומר אמיתה אחת לא תאלץ את האמיתה השנייה. תיתנו ל-2 האמיתות.

עו"ד קובי נודלמן: לכמה זמן? לכמה זמן תאשר את ה-

מר רם זהבי: אני לא מגביל אתכם.

(מדברים יחד)

פרופ' מתי ליפשיץ: אני רוצה להגיד משהו, אנחנו קצת חורגים מהמטרה של הפגישה הזאת. ברור שיש דעות בעד ויש דעות נגד, בעד ונגד לא צריכים להיות מול מנהל המחוז.

מר שלומי שטרית: נכון.

פרופ' מתי ליפשיץ: ממש לא. המטרה של מנהל המחוז להבהיר שאלות, ולא להביע מי בעד ומי נגד. אני חושב שאם יש שאלות כמובן צריך לשאול. אם לא, לדעתי השלב הבא, ... שלב השאלות מה שנקרא, זה חברי המועצה שעוד לא התכנסו בנושא הזה בכלל, וזה אנחנו דורשים כבר הרבה זמן. ואולי עכשיו יש לזה מס ערך מוסף אחרי ששמענו דברים. קודם כל... הם יפנו לנציגים של ההורים. לאחר מכן שאנשי המועצה ידונו על בעד ונגד, וגם גם שם יהיה בעד ונגד, אבל מה לעשות הדמוקרטיה בסוף תכריע מה החליטה המועצה, ולא כרגע שאנחנו מפספסים שמישהו משמיע למה כן, ומישהו משמיע למה לא. ולא זו המטרה.

מר רם זהבי: אני רוצה להשלים עוד 2 עקרונות, ואני אומר לך אדוני ראש המועצה שיהיה ברור לכולם, לא רצים, לא מתחילים מחר בבוקר, אין שופלים והכסף לא משתחרר, בסדר? עד שאתם לא סגורים על עצמכם, גם אנחנו, צריך להגיד ככה, המחויבות האדמיניסטרטיבית שלי צריכה לומר למטה משרד החינוך: חברים ההרשאה לא בשלה, אני רואה אתכם בעיניים. יש לי חובה כחבר הנהלת משרד החינוך, שקל לא יצא עד שאני לא אדע בוודאות מראש המועצה שיש לזה היתכנות. כמו שאומר בן חמו-

מר שלומי שטרית: שטרית.

מר רם זהבי: שטרית. אנחנו לא ניתן הפגנות. אני את זה שומע, היות ואנחנו לא-

מר שלומי שטרית: אני עושה לטובת הילדים שלנו, הילדים שלנו לא רוצים.

מר רם זהבי: ידידי תקשיב לי עד הסוף, בבקשה לא להתפרץ. אני שומע אותך, חובתי כחבר הנהלת משרד החינוך לומר, חברים הצ'ק לא יוצא ללהבים. כי יש פה תושב חבר מועצה, אדם בכיר, רציני מאוד, שאמר לי שחבל על הכסף שלנו והמדינה לא תשים שקל לפני שאני אהיה משוכנע ואני חזור-

מר שלומי שטרית: אנחנו רוצים לדבר על יסודי. אתה מדבר איתנו על...

מר רם זהבי: ולכן אני אומר לא יקרה, אין פה החלטות חד צדדיות ואנחנו לא נכפה עליכם, זה לא יקום בלי שאנחנו, ואני שומע את הדברים שלכם. עכשיו אני אומר לכם עוד 2 דברים, 2 תהליכים חשובים בהקשר למה שאתה אומר, איך בונים את

ההיתכנות הזאת. הרי בעצם עכשיו אנחנו נסיים את המפגש, אנחנו נלך. אני אומר חברים אין תיכון בלהבים, אין היתכנות. שקל לא יהיה. שימשיכו, שיריבו, אבל עכשיו אתם תריבו ביניכם, תתווכחו, תסכמו דעה תשלחו לי. אני אומר לכם הדעה שלכם צריכה להיות, ואדוני ראש המועצה זו המשימה. 2 דברים: אחד, קחו יועץ כלכלי, כי יש כאן אנשים שחוששים, לא להיכנס לדבריי. השיעור הראשון הסתיים, אנחנו בשיעור השני. השיעור הראשון היה תוכן, השיעור השני איפוק. הגיע אליי ראש מועצה, למרות שאני חושב שאתם בהיקף תלמידים שאתם לא גירעוניים. אבל בכסף לא מדברים, באמירות צריך לראות השורה בבנק. היה ראש מועצה חבר שלך מהמחוז שלנו, הגיעה קהילה מסוימת אצלו במועצה, ואמרה לו: אנחנו רוצים תיכון. הוא בא אליי אומר: תשמע קהילה, עכשיו הוא ראש מועצה. אתה יש לך קהילה תותים. יישוב אחד, קהילה מוגנת, חושבים הכול אותו דבר, מסכימים על הכול ביחד, תרבות דיון. הוא חי במועצה אזורית, ריבוי, יש לו מושבים, יש לו קיבוצים, יש לו דתיים, יש לו חילוניים, יש לו עולים, יש לו ותיקים, יש לו מגורשים, יש לו הכול מכל וכל. הוא אומר לי: תשמע ההטרונגניות הזאת מורכבת, יש לי תיכון מצוין, אבל לא נותן מענה לכל הקבוצות. באה לי אחת הקבוצות, רוצה תיכון. תגיד לי אדוני מנהל המחוז מה עושים? מצד אחד הם צודקים, אין להם מענה במערכת החינוך הקיימת. אין להם. והם רוצים מענה. ואני מחויב. הוא אומר לי: אבל כמה זה יעלה? כמה יעלה? אתה יכול להגיד לי כמה יעלה לי? אמרתי לו: תשב, מה זה צריך לעשות ייעוץ כלכלי. אתן עושות ככה, תקשיבו עד הסוף. רגע, תקשיבו עד הסוף. יש לו 18 ילדים, 24 ילדים בשכבת גיל. אמרתי לו: אתה יודע כמה יעלה לך 24 ילדים בשכבת גיל? אתה יודע כמה כסף אתה צריך להביא מהבית לתיכון שיש לו רק 24 ילדים בשכבת גיל? מה זה תיכון כלכלי. ואז עשינו מפה כלכלית. עכשיו אני אומר לכם בתוך הניסיון שלי, תחשיבי משרד החינוך בהפעלה שוטפת של בית ספר, הפעלה שוטפת של בית ספר, לא בהקמה. הפעלה שוטפת. מהיום הראשון שפתחנו את בית הספר וכמה עולה. המודל התקציבי של משרד החינוך עד שנת תשפ"ב. תכף נדבר על תשפ"ב. עד תשפ"ב המודל הכלכלי ב-3 כיתות לשכבת גיל, קריא 90 ילד המודל הוא רווחי. המפעיל של בית ספר לא מפסיד, יש לו עודפים לתקורות ניהול.

מהקהל: כמה אמרת?

מר רם זהבי: 90 ילד לשכבת גיל. ב-90 ילד לשכבת גיל, מודל התקצוב לבתי ספר שהם 6 שנת, מודל התקצוב, לא רק לשעות ההוראה גם להוצאות הנלוות. ב-90 ילד בשכבת כיל המודל הוא מאוזן עם פלוס של 6% תקורת ניהול. כלומר הוא צריך לשים אצלו במחלקה מנהלת תיכון, והוא צריך לשים ספרנית, הוא מגייס חצי משרה. בסדר,

כל הנלוות ב-90 ילד. היישוב כאן נמצא עם פוטנציאל של יותר מ-90 ילד, ולכן באופן אם אתם לוקחים החלטה. אני אמרתי שאני מאפשר, אתם יכולים להגיד: תשמע, אנחנו מבינים את הרווחים ואת ההפסדים. בשביל לא להיות בגירעון תקציבי, אחרי שנראה את חוות הדעת של היועץ הכלכלי, אנחנו אומרים: רגע, למה נאפשר את הבחירה. אנחנו רוצים בית ספר שלא יעלה לנו. אנחנו רוצים לא להיכנס להרפתקה כלכלית, ולכן אנחנו אומרים הצבעת הרוב קובעת, נציג את התמונה. אם הרוב קובע אז אנחנו נפעל על זה, גם נפעל. תראו אני מאמין שיש לכם אחריות לא מהטריבונה אלא אחריות בפועל. אחריות בפועל אומרת אנחנו, לא אני, אתם. נעבור בית בית נוודא שבכל שכבת גיל יש לא 90 אלא 100 ילד. 100 ילד יש לנו יתרות אנחנו יכולים להביא חלומות. כי המודל המאוזן הוא 90 ילד, מאוזן, מאוזן. אני רוצה לומר לכם רגע, והפעלת תיכון, אתם חיים במדינת ישראל. על אותו כסף שאנחנו משלמים אורט מחזיקים מנגנון. כלומר בית ספר תיכון יוצר יתרה להחזיק תוספת מנגנון. על אותו כסף שאנחנו משלמים בשביל בית ספר... מחזיקה מנגנון, על אותו כסף שאנחנו מנהלים בית ספר, לעמל יש מנגנון. כלומר בניהול נכון תקציבי המדינה לוקחת בחשבון את סל העלות של תלמיד בבית ספר תיכון עם אפשרות להחזיק מנגנון שלם שמחזיק את בית הספר, ניהול נכון. זה נכון שהרשות לא מנוסה. נכון שהרשות לא התנסתה לא עם תשלומי הורים. תקציב משרד החינוך, העלות של משרד החינוך. זה נכון שמועצה לא מנוסה בלנהל את התקציב. ופה אני מסביר. מדובר בתקציבי מיליונים שעוברים ככסף שקלי, והמועצה מתרגמת אותו להעסקה, להוצאת תלויים, למחויבות מעסיקים, זה תרגום. מועצה בשלב הזה יש לה 2 בחירות. אפשרות אחת שהיא לוקחת רשת, אפשרות שנייה שהיא לוקחת יועץ כלכלי לליווי תיכון. אנחנו בינינו במשרד מכירים, יש משרדים שעושים את זה. חוזר מנכ"ל מאפשר 6% תקורה לשלם לגורם הזה, וזה מגולם בתוך התשלום, וזה לא גירעוני למוסד החינוכי. ולכן אני חושב אדוני ראש המועצה, המשימה שלך, אתה בטוח יכול לקבל חוות דעת ולמצוא שהדברים שלי נכונים ש-90 ילדים הם לא גירעוניים וב-100 ילדים אתה רווחי. וכמה יעלה לך תיכון כזה לאורך 6 שנים, כמה יעלה הוצאות ישירות כמה יעלה הוצאות עקיפות.

מר יוסף ניסן: ... של ההסעות גם.

מר רם זהבי: רגע, גם זה עולה לך היום.

(מדברים יחד)

מר יוסף ניסן: מה זאת אומרת, את לא יודעת את זה? כאילו שאת לא יודעת את

זה. איך את לא יודעת את זה?

גב' ברוריה אליעז: היא הייתה יו"ר ועדת החינוך.

מר יוסף ניסן: היית יו"ר ועדת חינוך, איך את לא יודעת את זה?

גב' רונית ד. עייאש: מה זאת אומרת חלקי שלו וחלקי שלך.

מר רם זהבי: ... שלא עולה לו.

גב' רונית ד. עייאש: אבל זה גם שלך, זה מה שאני אומרת.

מר רם זהבי: אני לא סופר את זה... החיסכון.

גב' רונית ד. עייאש: מה זאת אומרת?

מר רם זהבי: אנחנו לא סופרים את זה... אני בונה בית ספר ב-26 מיליון ₪, את יודעת כמה שנים את צריכה לנסוע בשביל שיעלה לי 26 מיליון ₪? 20 מיליון ₪?

גב' רונית ד. עייאש: כמה שנים?

מר כפיר מימון: אפשר לשאול משהו?

מר יוסף ניסן: כן כפיר, כן כפיר.

מר רם זהבי: אז אמרתי השלב הראשון זה השלב הזה. השלב השני ופה אני עובר לאחריות המנהיגותית שלך, אני סומך עליך מאוד. אני חושב שאתה, גם בדיאלוג שלך, אתה מאוד אחראי בקשר... השלב השני הוא להניח מולנו איזה שהוא, יכול להיות אולי... שאומר חברים יש היתכנות, זה לא יהיה פיל לבן. כי פיל לבן בעצם מה שעולה כאן, שטרית אומר חברים נעמוד על זה. אתה בחור חביב, אתה קיבלת מאיתנו, סומכים עליך, ונתנו לך צ'ק. אבל לאור הקולות, יכול להיות שכדאי שהמועצה תבחן סקר וולונטרי. לא חייבים כולם יענו, סקר וולונטרי, שהוא היתכנות. שיש בו היתכנות. עכשיו יש בזה מורכבות, תחשוב איך אתה עושה את זה, מי האוכלוסייה, באיזה טווח גיל מביעים דעה,

לא רק הילדים של ז' עכשיו, אולי יש להם אפילו ילדים בגן, זה מדברים על עתידי, כי אני לא בונה מלילה לבוקר. ילדים שביכתה א' זה ישרת אותם בעוד 5 שנים, אז זה לא בונים בית ספר למחר. יכול להיות שזה 2 דברים שצריך לעשות. השלמה של המפה הכלכלית שאתם לוקחים, יש יועצים כאלה. אני אומר היא לא גירעונית. אתם רוצים להיות בטוחים, קחו חוות דעת שתגייד לכם לא גירעוני. יש פה קולגות תואר כאן. בעומר מנהלים את בית הספר לבד, ובמיתר מנהלים את זה, מגיע רשת.

גב' רונית ד. עייאש: יש ברנקו וייס.

מר רם זהבי: אני אומר אף אחד לא נמצא בגירעונות תקציביים בעקבות, אבל אפשר לדבר עם חברים-

גב' זהבה הראל: אנחנו גם הבאנו תחשיב של רשת אמי"ת.

מר רם זהבי: יפה.

גב' זהבה הראל: עבדתי עם החשב שלהם.

גב' ברוריה אליעז: שזה לא גירעוני.

גב' זהבה הראל: יש לנו תחשיב של הדבר הזה-

מר רם זהבי: תניחו בפני אנשים, זה דיון פנימי שלכם.

גב' ברוריה אליעז: הראינו, בוועדות דיברת על זה.

מר יוסף ניסן: עדי כן.

מר רם זהבי: בבקשה גברת זנד הייתה ואחרי זה-

מהקהל: אתם מדברים על עלויות, מה לגבי עלות של הקמת מבנה...?

(מדברים יחד)

גב' עדי זנד: אני רוצה לשאול, קודם כל אני רוצה לומר משהו למען התייעוד ההיסטורי. לפני 25 שנים כשילדים שלי היו בגיל, עמדו ללכת לאשל הנשיא. עמדנו בפני אותה שאלה. האם לקחת את הכסף שהיה אז במשרד החינוך, והיה מיועד להקמת חטיבת ביניים פה בלהבים. האם לקחת את הכסף הזה ולהקים פה חטיבת ביניים או לקחת את הכסף הזה, לתת אותו לאשל הנשיא, לתת את כל הכסף הזה לאשל הנשיא, כדי שהילדים שלנו יקבלו מה שנקרא מגוון מאוד מאוד רחב, שאנחנו כיישוב לא מסוגלים היינו לעשות את זה. ההחלטה שהתקבלה אז, אתה יודע, אנחנו כבר 25 שנים עם אשל הנשיא. והשאלה המרכזית היא, וכאן אתה דיברת קודם על מאפייני קהילה. קהילת להבים מאופיינת באוכלוסייה ששואפת מצוינות ומגוון. אני אגיד את זה במילים פשוטות. נכון הטרונגי לא הטרונגי, תכלס יושבים פה אנשים שאומרים אנחנו רוצים ילדים שיגיעו למיצוי יכולות, ואנחנו רוצים לתת להם מגוון. השאלה היא והיא שאלה מאוד קריטית, האם אנחנו בהקמה של חטיבת ביניים שתתחיל עם 30 ילדים, נהיה מסוגלים לתת להם גם את המגוון וגם את המצוינות שאנחנו מכוונים אליה כקהילה. שאלה, אין לי תשובות. השאלה השנייה שלי האם יש בכלל פתיחות מחשבתית, העלה את זה קודם קובי, האם יש פתיחות מחשבתית למשל לחשוב על מבנים לא שגרתיים. כמו למשל בית ספר אחד שיהיה א-ד ובית ספר שיהיה ה-ח. ואז אנחנו נשארים במסגרת הקהילתית שלנו. אנחנו כן נותנים לילדים לבני ה-12 עד 14 שלנו להישאר בתוך הקהילה ומעורבים בתוכה. ובונים בית ספר שיש לו מאפיינים של הגילאים הקצת יותר בוגרים. ומצד שני אנחנו כן גם פותרים בין השאר בעיה של יסודי מפוצץ. עכשיו אני שואלת את השאלות, אין לי תשובות.

מר רם זהבי: אני אשיב לך, 2 תשובות פשוטות ואני אשיב. האם 30 ילדים יקבלו את המענה האופטימלי של מגוון של כלל המענים... מדיניות המחוז בית ספר בהקמה אנחנו נותנים לו השלמות תקציביות בגלל שהוא בית ספר קטן. ברור לנו שאנחנו מתחילים בהתנעה, יש מעט תלמידים. תשאלו כמה בתי ספר אתה מקים בשנה חדשה. אז ב-3 שנים אחרונות הקמנו 45 בתי ספר חדשים. זה לא חוויה שאני עומד להתנסות עליכם. היקף בתי הספר החדשים ב-3 שנים שנה אחרי שנה קמו 15 סמלי מוסד חדשים. בית ספר חדש, המשאבים שלו לפי מספר תלמידים, אז אין בו מגוון. אנחנו משלימים לו השלמה, אם צריך שנה, אם צריך שנתיים, אם צריך 3. בית ספר יצחק נבון במיתר שהוא מבוסס. בנו שכונה בכרמית. רוצים שכונה לא רוצים לנסוע מכרמית למיתר, רוצים שכונה, רוצים בית ספר. פותחים בית ספר צומח, אבל זה רק כיתה א', מה אפשר לעשות? הם רוצים יועצת, אין תקציב. הוספנו להם תקציב. עדיין אנחנו גם בשנה הבאה למרות

שהם כבר יהיו שנה שלישית בהקמה, אנחנו עדיין מתקצבים אותם בתקציב תוספתי, כדי שיהיה מענה אופטימלי, למרות שהגודל הוא קטן. אבל, ופה אני רוצה לשים אבל גדול, 3 שנים יש לי אוויר. אם אני אראה שב-3 שנים אין לי אמון, אני אגיד: חברים, תודה שלום. תודה שלום סגרנו את הבסטה. זו לא חתונה קתולית. הסמכות שלי, כמו שיש לי סמכות לפתוח, יש לי סמכות לסגור. ואני אומר בגילוי לב, יהיו 30 תלמידים למשך 3 שנים. ז' – 30, ח' – 30, ט' – 30, אני אגיד לראש המועצה: אדוני היקר, חברי היקר, אני סוגר לך את המוסד החינוכי. ויבואו תושבים-

מר יוסף ניסן: מהניסיון שלך זה קרה?

מר רם זהבי: שאני סוגר בית ספר.

מר יוסף ניסן: כן. ככה שיש 30 ילדים.

מר רם זהבי: נראה לך? מה פתאום, ברור שלא. לכן אני חושב שזה בית ספר שיצמח. אבל אם הכישלון יהיה כישלון ארוך טווח, כלומר הקהילה תהיה כך סוערת כפי שהישיבה כאן סוערת, לאורך שנים ויאבקו שנה אחרי שנה, וילכו מבית לבית, לא רק כיתות וי' עכשיו יגידו נרשמתם ל-ז' יעשו להם לאלה מי שיהיה פה, ישכנעו אותו, יגידו קרעתם את המרקם החברתי, שברתם את השכבה. ואלה של כיתה ה' מראש יעזבו אותם שנתיים כבר, וכל הכיתה סוערת, ועוד פעם יהיה פיצוץ והקהילה לא תהיה רגועה. אני אגיד חברים תודה. כמו שבאתי להודיע לכם שאני פתחתי, אני לא בא, שולח מכתב לאדוני ראש המועצה ידידי היקר, הריני להודיעך בצער רב ובכאב גדול, מדינת ישראל סוגרת את בית הספר שפתחה אותו, ולא תמשיך לתקצב את המשך תקצוב הבינוי שמתוכנן להבא, זה יורד מסדר היום. עכשיו אני רוצה לומר משהו על, וזה בסדר שיש פה דעות שונות. אני רוצה להגיד לכם, אני אורח אצלכם. ואני חושב שזו מתנה לקהילה שיש לה דילמה כזאת. אם אנחנו דנים בשאלה שהפעם הקודמת שדנו בה זה לפני 25 שנה, זה תהליך ארוך להתבגרות של קהילה. שעדיין השאלה, שאלת היסוד, זו שאלת יסוד. שאלת יסוד בסוף צריך להכריע בה, וצריך להיות אמיץ להכריע. ואני אומר יש, כמו שאמרתי... יש מחירים. האינטגרציה תהיה שונה, אבל יש רווחים. צריך אומץ להחליט. 25 שנה להתלבט על אותה סוגיה, חברים-

גב' עדי זנד: לא התלבטנו.

מר רם זהבי: הרבה מידי.

גב' עדי זנד: לא התלבטנו.

מר רם זהבי: לא, שאלה... בסדר לא התלבטות. זה ששאלה מלפני 25 שנה, אני אגיד גם, אין תכניות לימודים שיש עליהם 25 שנה תוקף.

גב' עדי זנד: זה נכון.

מר רם זהבי: יש עוד תשובה שאני רוצה להשיב לך על שאלת המגוון. אני רוצה להגיד לכם משהו על המגוון. תראו, יש איזו מחשבה כאילו כל המידע ידוע לפנינו, ולכן אנחנו על פיו מגבשים עמדה. בין לילה נבחרה ממשלה חדשה, ומינו את שאשא ביטון לשרת חינוך. ומה שלקח מאז שנות ה-80 לוועדות ואז הייתה הוועדה, איך קראו לה לפרופ' מאוניברסיטת חיפה, שכתבה את תכנית הבגרויות. איך יראה לימודי בגרות במדינת ישראל, תכף אני אזכר בשמה, היא כלת פרס ישראל-

גב' עדי זנד: מה שנהב?

מר רם זהבי: לא, לא שנהב. כלת פרס ישראל, תכף אני אזכר.

גב' ברוריה אליעז: יעל משהו.

מר רם זהבי: אני אזכר.

גב' ברוריה אליעז: יעל משהו.

מר רם זהבי: הייתה כלת פרס ישראל כתבה מסמך על איך יראה. ומדינת ישראל עסוקה איך ייראו הבגרויות. אחרי אותה ועדה הקימו ועדת דברת ואיך לבנות את מערכת החינוך, איך לתקצב ומה ילמדו. ושום דבר לא יצא, שום החלטה. עד שיש בחירות. ושום דבר לא הוכרע במדינה בבחירות האלה, הגושים נשארו, אבל יש הכרעה אחת, החליטו שרת החינוך. היא באה ואמרה: חברים הבגרויות משתנות, אני עוברת לבגרויות בתוכנית אחרת. כל מה שהיינו בטוחים על סדר היום של החינוך העל יסודי, השתנה בין לילה ל-4 מקצועות יסוד או 5 מקצועות יסוד.

גב' ברוריה אליעז: לא מגמות.

מר רם זהבי: שינינו בין לילה-

מהקהל: מה זה לא מגמות?

גב' ברוריה אליעז: לא, לא מגמות.

מר רם זהבי: סליחה, סליחה-

גב' ברוריה אליעז: בהחלט לא.

מר רם זהבי: סליחה, סליחה, שינינו בין לילה-

מהקהל: זה לא קשור.

גב' ברוריה אליעז: זה קשור בוודאי שזה קשור.

מר רם זהבי: את מהות הלמידה, את שיטת ההוראה, את שיטת המדידה, את הקדשת הזמן ללמידה והערכה, שינינו במקצועות יסוד, הם היו פעם, זה היה נתח חשוב בסדר היום של הילדים שלנו. זו הייתה מומחיות של המורים שלנו. היו מחאות, אמרו מה לקחת לנו ספרות, מה עתידו של המקצוע? באו ההיסטוריונים אמרו, מה עתידה של הזהות, הזהות היהודית? הם לא ידעו שואה, הם לא ידעו הקמת המדינה.

גב' עדי זנד: הם לא ידעו תנ"ך.

מר רם זהבי: בוא המורים לתנ"ך ואמרו גוואלד, גם ככה בקושי הם יודעים, ידעו פחות. כל המחאות הסתיימו, התוכנית של רפורמת הערכה מיושמת החל משנת לימודים הבאה וכל מה שתכננו... התקבלה החלטה מיישמים. לכן אני אומר שאתם, אני מסביר-

מהקהל: יש בחירות בנובמבר מי יודע מה יהיה.

מר רם זהבי: התקבלה החלטה.

מהקהל: אז מה, כמו שהיא קיבלה, אפשר גם לקבל החלטה אחרת לא?

מר רם זהבי: כמו שאמרתי אנחנו לא קמים מהלילה לבוקר. אנחנו לא מחליטים החלטות, ההחלטה שלה התקבלה לא על הילדים של הבגרות של השנה, אלא זו החלטה כמו בית ספר צומח. הילד שהיום בכיתה ט', י"א י"ב ממשיכים לא עושים להם שינוי. יי נכנסים למתכונת חדשה, ב-1.9 מתחילים, בנובמבר תבוא הממשלה, היא לא תשנה את זה, היא תשאיר את זה כפי שזה. ואני בטוח שהיא תמשיך את זה לאורך שנים. למה אני מדגים לכם את זה, כי כשאתם מדמיינים את המגוון ואת ההזדמנויות לילדים, עומד לכם בראש בית הספר שחוויתם אותו, ובית הספר הקיים היום. אני אומר לכם תראו מערכת החינוך היא דינמית, היא גם סוברנית להחליט על שינויים, שינויים במבנה, שינויים בקצב.

מר יוסף ניסן: המציאות משתנה זה ברור.

מר רם זהבי: משתנים. אז זה לגבי המגוון. המערכת היא כל כך משנה, ויכול להיות על פי הרפורמה של השרה, המקצועות הדומיננטיים שיתפסו עכשיו נפח במיומנות המרכזית, יהיו מקצועות המחר ברפורמת... לא המגוון של המגמות. מגוון המגמות הופך להישאר על פי מתכונת הלמידה המסורתית הקודמת, מתכונת ההיבחנות המסורתית. אבל מה שיצמיח את הכשירות של הילד למה שאנחנו קוראים דמות הבוגר לעולם התעסוקתי מאתגר, זה עבודת הצוות, כתיבת עבודה עצמית, עבודה בלמידה במרחב של אינטרנט פתוח, והוא נגיש לכל המידע. ואז תגידו, רגע אנחנו חשבנו שהדבר הליבתי של בית ספר זה של 2 מגמות, הוא לומד פיזיקה ואומנות. אה אז עכשיו בעצם שיניתם. הדבר הליבתי זה מקצועות המחר. והצמיחה של כל ילד וילד בכתיבה עצמית ב-6 משימות לשנה, מה שיניתם? לא ידענו ששיניתם את סדר היום. אני אומר סדר היום השתנה. אז להכיר את זה שמה שהיום הופך להיות הדגל של בית הספר, רוב בתי הספר זה הדגל שלהם. ברפורמת המחר משנה קצת את מערכת היחסים בין זה לזה. והוא שם 4 מקצועות, לא מקצוע 1, 4 מקצועות עם ריבוי של שעות ועם ריבוי משימות, שלוקחות את סדר היום של הילד למקום שהמגמה היא חשובה, אבל החוויה שהוא חווה בעל יסודי הופכת להיות דומיננטית ב-4 מקצועות אחרים. ותשובה נוספת לעוד שאלה שנשאלה פה. הסוגיה של הגירעון התקציבי מאוד מעסיק. גם כאן אני רוצה לשים רגע זום. אמרתי אתה עושה הערכת מצב, ולך תבדוק את התקציב. אלא מה? ופה אני רוצה לשים אלא

מה. ידיעת האוכלוסייה של מדינת ישראל, זה דבר חשוב, זה התפרסם גם בעיתונות. לקראת שנת הלימודים תשפ"ג משרד החינוך שינה לאחר שנות דור את שיטת התקצוב באופן גורף. כל האמיתות שכולם החזיקו עד היום על מה שיטת התקצוב, הכול קיבל רביזיה מחודשת. אז אף אחד, אין אף אחד במדינת ישראל שיודע השפעות ארוכות טווח של שיטת... מי גירעוני ומי מרוויח. יכול להיות שאשל הנשיא יהיה גירעוני, יכול להיות שהוא יהיה רווחי בצורה מטורפת. אף אחד לא יודע. ויותר מזה שיטות התקצוב הם רפורמה אוצרית שהיא סוברנית להחליט אותה בכל שנה במעבר של תקציב המדינה. זה חלק מתקציב המדינה. ולכן אין בזה ביטחון. אנחנו יודעים... תמונת מצב קיימת, אנחנו לא יודעים להבטיח. עתידות כלכלית למוסדות חינוך... בשיטות התקצוב שלהם מבוססות אוצר בספר התקציב, וזה מותר לו לריבון, זה בשונה מתוכנית הלימודים, זה מותר, וזה חלק מסדר היום. אולי הדבר המהותי ביותר שממשלה עושה, היא מצביעה על התקציב. ושמה היא מעבירה את רוב השינויים שלה. ראו ערך, היה שינוי. היקף השינוי של שנת הלימודים תשפ"ג תקציב המדינה 22-23, היקף השינוי בתקצוב מוסדות חינוך, עובר את ה-2.5 מיליארד ₪. שינוי, מה זה אומר ששינוי? שינוי, חלק שקיבלו יקבלו פחות, חלק שקיבלו מעט יקבלו יותר. שינה את כל שיטת החישוב-

גב' זהבה הראל: שינינו את זה.

מר רם זהבי: שינה את כל שיטת התקציב של מערכת החינוך. אף אחד היום לא יודע-

מהקהל: מה זה אומר לגבינו?

מר רם זהבי: אף אחד לא, אני רוצה לומר.

מהקהל: אז אם יש כל כך הרבה סימני שאלה-

מר רם זהבי: רק דקה, זה לא סימן שאלה.

מהקהל: אף אחד לא יודע.

מר רם זהבי: אני מסביר. האמיתות שמחזיקים כאן שאומרות בזה זה בטוח רווחי, בזה זה בטוח הפסדי. אני אומר חברים אין בזה בטוח, כי כל מערכת החינוך

נמצאת עכשיו בהתארגנות כלכלית מחודשת, מחודשת.

גב' רונית ד. עיאש: אז מה שאתה אומר זה סותר את מה שאמרת קודם, ש-30 זה כלכלי. צריך לעשות בדיקה-

(מדברים יחד)

מר רם זהבי: לא לערבב חברים. תקציב שעות הלימוד לא נוגעים בו. התקציב שלנו הוא 73 מיליארד ₪. 60 מיליארד ₪ הם שעות הוראה, שעות הוראה לא נוגעים, בזה לא נוגעים. הגננת זו גננת, המורה זה מורה. אני מדבר על 2.5 מיליארד ₪ מתוך 73 מיליארד ₪, בסדר? בואו ניקח פרופורציות. אלא מדובר על תקציבים שקליים שהם תוספתיים שהם קשורים לניהול, לתקורות, לתפקידים, לגמולים וכו'. הם הכסף שיכול להיות שמה רווח או הפסד, לא קשור לשעות הלימוד. שעות הלימוד הם בונקריות. גם הרפורמה בתוכנית הלימודים לא נוגעת בשיטה, היא מוסיפה, כי היא נותנת למורים גמול בעבור בדיקת העבודות. היא מוסיפה כסף, היא לא גורעת כסף. היא הרבה יותר הכנסה פה ההוצאה.

גב' זהבה הראל: אבל נכון לרגע זה במערכת... הילדים שלנו שנוסעים לאשל הנשיא לא מתקצבים.

מר רם זהבי: ... כמו לפני 25 שנה, הכסף שלכם באשל הנשיא. הכסף שלכם הלך לאשל הנשיא, בשנה הבאה הוא שמה. בסדר, הילדים שלכם שמה.

גב' עדי זנד: הילדים שלנו שם.

מר רם זהבי: הילדים שלכם שם, הכסף הולך...

(מדברים יחד)

מהקהל: אתה לא מתייחס לשאלה השנייה... למנגנון אחר של א-ד או א-...-

מר רם זהבי: אני נותן תשובה.

מר יוסף ניסן: אבל אנחנו חוזרים לאותה שאלה קודמת.

מר רם זהבי: אני נותן תשובה.

גב' עדי זנד: לא הייתה תשובה.

(מדברים יחד)

מר רם זהבי: שאלה מצוינת אני אתן תשובה קצרה ב-3 מילים. חברים זה לא היה חלק מסדר הדיון, זה... תרצה המועצה אחרי שהיא תצביע ברוב, וראש המועצה חושב שזה מה שהוא רוצה להעלות לסדר היום, אנחנו נתחיל דיון. לדעתי הוא ייקח שנתיים. אתם יכולים להתחיל איתנו את הדיון, אני מוכן לצאת אתכם. צריך להוכיח, כפי שהדיון בהכרה בצורך שתיארתי קודם, גם זה צריך להסביר למה המדינה, למה תתמוך, למה יש פה יציבות של תפיסת עולם, למה יש פה ביטחון בוודאות אחרי השקעה של המדינה. המודל הזה, שמענו מזהבה, היישוב כאן לצערנו הקרדיט שלו לגבי היציבות שלו בעמידה מאחורי החלטות שקיבלו דור קודם, היא לא במיטבה. דור קודם אמר אל תיתנו 2 בתי ספר יסודיים, תוסיפו עוד כיתה נהיה 4 בשכבה, למרות שבניתם ל-3 בשכבה. ועכשיו מרגישים שזה קצת לא, זה too much. עדיף לעשות 3-3, מי הלך על 4-4. אבל היישוב הגיש בקשה למשרד החינוך, משרד החינוך שילם את היומרה הזאת ואת הבקשה הזאת. אז לפני שהולכים ל-א-ד צריך לוודא שיש יציבות של תפיסת עולם, של קהילה מגובשת ובוגרת. וההשקעות של המדינה יהיו, לא אחרי כמה שנים יגידו מי חשב על זה, למה, עזוב, הפסדים רווחים. זה לא כזה פשוט. זה כסף ציבורי נכון. כמו שאתם דואגים שלא יעלה להורים, אני דואג שלא יעלה לקופת המדינה משהו שהיא תצטער עליו. כן שאלות.

מר כפיר מימון: יש לי 3 מאוד ממוקדות, אני אשמח אם תוכל לענות על שלושתם. בכל הנושא התייחסתם לנושא המקום. חסר לי מאוד הנושא של התוכן. שנייה, יש לי ילדים, 4 שיהיו בריאים. מה הילדים שלי בחטיבת ביניים בלהבים יקבלו משהו שהוא משרת את המטרה, שאתה הגדרת שאני מאוד מתחבר אליה, לא משנה לא נחזור אליה, שבאשל הם לא יוכלו לקבל. זאת אומרת האם-

מר רם זהבי: יקבלו.

מר כפיר מימון: האם זה שזה עכשיו חטיבת ביניים מקומית, זה מאפשר לך יותר גמישות מאשר מערכת חינוך באשל הנשיא, שהיא כבר מבוססת קיימת, מה הוא יקבל? בתוכן, בתוכן.

מר רם זהבי: אני אומר כאן משהו ש-, אמרתי שיש לנו חזון מאחורי ההשקפה שלנו, אנחנו לא עוסקים רק בבינוי וכסף. עמדתני, אני אומר לכם כאן ביושר, לא נעסוק בסוגיית תוכן עד שלא ייבחר מנהל, זה לגמרי בדירקטיבה של מנהל להיבחר. אני לא קובע לו שום דבר. ייבחר מנהל. יכול להיות שנבחר מנהל יגיד: תשמע, במכרז יושב יגיד בן אדם שהוא בא, שירת ב-8200 והחלום שלו היה להשתחרר סגן אלוף ולעשות תעודת הוראה, והוא כבר 5 שנים מלמד מחשבים וסייבר, והוא ייבחר כאן. אז בית הספר יהיה... מאוד עכשווי מאוד טכנולוגי.

מר כפיר מימון: המנהל קובע את התוכן?

מר רם זהבי: הדירקטיבה של-

מר כפיר מימון: אין אג'נדה של משרד החינוך?

מר רם זהבי: הדירקטיבה היא של המנהל.

גב' עדי זנד: של המנהל.

מר רם זהבי: הדירקטיבה של המנהל. זה הכוונה... מי יושב בבחירה של המנהל? מי יושב בבחירה?

מר כפיר מימון: המנהל לא מוציא לפועל של מדיניות של משרד החינוך?

מר רם זהבי: לא בייחודיות. הוא מוציא לפועל את כל מה שזה, כולם חייבים להיות אחידים.

מר כפיר מימון: אז זאת אומרת אם עוד 5 שנים מתחלף המנהל...

(מדברים יחד)

מר כפיר מימון: ככה זה עובד?

מר רם זהבי: אני אסביר, רגע אני מסביר לך. הליבה לא תשתנה. החובה ללמד-

מר כפיר מימון: לא, על הערך המוסף.

מר רם זהבי: הערך המוסף הוא דירקטיבה...

מר כפיר מימון: שאלה שנייה, מה הסיכון שהכי מטריד אותך, אותך אישית, למעבר של הקמת חטיבת ביניים בלהבים? מה הסיכון הכי גדול. עכשיו בוא אני דירקטוריון-

מר רם זהבי: חוסר יציבות הקהילתית. אני אגיד לכם, אני לא יכול לבוא לפה כל יום לשכנע ולשבת במשרד הרישום ולוודא שהילדים נרשמים. יש לכם כוח הרבה יותר מאיתנו. אני שם פה ריזיקה מאוד גבוהה של מדינת ישראל. גם בונה, וגם פותח סמל, וגם לוקח התחייבות כמעסיק. לוקח סיכון גדול. ואני רואה את ההלך רוח. הרי כל גינת משחקים פה יכולה להיות אופוזיציה-

גב' ברוריה אליעז: הלך רוח הוא רנדומלי.

מר רם זהבי: רגע, רגע, בסדר. אתה שואל אותי מה הסיכון. לפי הלך הרוח, כל שיחה בגינת משחקים שמשקפת חוסר הכרעה, היא איום על הדבר הזה. זה האיום היחיד שאני רואה. אני לא רואה שום איום. לא תפעולי, לא הקמתי. הכול הוא נושא שאני אומר לך הוא הניסיון שלנו.

מר כפיר מימון: סבבה, ענית לי אחלה. שאלה אחרונה רק, נושא האינטגרציה שקובי העלה גם באופן אישי, אותי מאוד מטריד הבועה הזאת שהילדים גדלים פה. האם יש לכם תכניות במשרד החינוך שמאפשרות הגברה שהילדים שלנו יחשפו לישראל האחרת לא סוציו אקונומי 10? אני אעזור, היום יש נגיד תקציב הסעות, לא יודע מה 1-2 מיליון ₪.

(מדברים יחד)

מר כפיר מימון: אני אומר, זה משהו שנגיד... האם יש מענה לדבר הזה. אומרים

אוקיי יש בעיה, בואו ננסה לראות איך אנחנו מרוויחים את כל העולמות. גם מקימים פה, ופותרים בעצם את הבעיה הזאת של האינטגרציה בזה שנעשה תכניות מבנות-

עו"ד קובי נודלמן: שילד לא יתקע עם אותה קבוצה כל כך הרבה שנים.

מר כפיר מימון: שילד בכיתה ככה ילך עכשיו יפגוש את האוכלוסייה הזאת ואת האוכלוסייה הזאת-

מר רם זהבי: אני משיב לך.

מר כפיר מימון: ויראה את מדינת ישראל.

מר רם זהבי: אני משיב לך.

מר כפיר מימון: כי זה לא מדינת ישראל להבים.

מר רם זהבי: אני משיב לך. חינוך ערכי זה דירקטיבה ניהולית. ולכן אם יבוא מנהל שיגיד לך, תשמע אנחנו אליטיסטיים לא רואים את אף אחד, תפסיקו לבלבל את המוח, אנחנו נשאר רק אנחנו בקהילה סגורה. אני לא מפגיש אותם את כל אלה ואלה. והוא יהיה 10,000 רגל מעל הקרקע, ויהיו הורים בוועד הורים שיגידו, איזה מנהל תותח, הולכים אחריו. לא תהיה לכם אינטגרציה. אם יבוא מנהל שיגיד: תשמע, אני רוצה להגיד לכם הורים יקרים, תתנגדו תסכימו, על זה תבחנו אותי. אני נבחרתי למנהל, אני מודה לכם על הבחירה. אני רוצה להגיד לכם שאני כמנהל בית ספר, אני מתכוון לעשות לנו אינטגרציה. ואני מבקש להוביל סדר יום של אינטגרציה, ואני רוצה ליזום קשרים עם אוכלוסיות מגוונות. אני רוצה שהילדים שלנו ייחשפו. זה דירקטיבה ניהולית. אתה שואל אותי תגיד לי אתה מניסיוןך כאיש חינוך, האם אתה מכיר תכניות שדוחפות לאינטגרציה... מי מוביל אותם? המנהיגות החינוכית. אני יכול לספר לכם, אחד הדברים שאני גאה בו, תראו בעבר הייתי, אני לא יודע אם סיפרתי לכם, אני אספר לכם סיפור אישי, בסדר? אנקדוטה. תיקחו את זה תמכרו הלאה. הייתי בכמה תפקידים, התפקיד שלי לפני שהגעתי לדרום, הייתי מפקח ארצי של חינוך על יסודי ממלכתי דתי. זאת אומרת התפקיד שלי ישב במטה. אני חושב אסטרטגית, אין לי אחריות על בית ספר בשטח גיאוגרפי, יש לי אחריות על החלטות האלה של הכרה בצורך של ועדות רפורמה, של פתיחת בתי ספר, סגירת בתי ספר, החלטות ארוכות טווח, מדיניות. והחינוך הממלכתי

דתי מאופיין בסגרגציה גבוהה. אם היישוב הזה הוא הומוגני, תחשוב מה קורה לחינוך ממלכתי דתי, שיש לו רק בנים ורק בנות. אז קודם כל אין ערבוב. והוא נפרד לאולפנות, ישיבות ומקיפים. במקיפים יש אחלה ילדים אבל הם מגוונים. אין אינטגרציה. אמרתי חברים אני נבחרתי לתפקיד, אני אבקש להציע במשאבים שהמדינה מעמידה לרשותם, רוצה לעשות אינטגרציה. אמרו לי, מה זה אינטגרציה? אמרתי אני רוצה להפגיש אותם. לא חייבים, אני מציע. הוצאתי קול קורא, קראתי למנהלים. היו לי 40 מנהלים שבאו, שכל אחד מהם ניהל בית ספר הומוגני קהילה סגורה. בא לי... הוא בא הוא אומר: כן, אני לא רוצה שהבנות שלי מבית אל לא יכירו את מדינת ישראל. אמרתי לו: אין בעיה, הם יכירו. אני מציע לך להפגיש את הבנות שלך עם, הוא אומר לי: אבל לא בנים. אמרתי: לא בנים. עם בנות ממקיף דתי גדרה. באו המקיף הדתי בגדרה, מקיף דתי גדרה אחלה ילדים, גדרה. המנהלת אומרת: אני בנים בנות. אני רוצה גם שהם יכירו, יש ציונות דתית אחרת. אמרתי אין בעיה. הבנים שלה איפה? הלכו לגוש עציון הישיבה ששלושת הנערים נחטפו ממנה, הרב דובי זינגר, זה מקור חיים, זו ישיבה סופר אליטיסטית ילדים ככה גבוהים. אמרתי הילדים מגדרה עם הילדים האלה. בניתי להם תכנית דו שנתית. עכשיו אמרתי התוכנית הזאת חברים אני לא מוציא אתכם לסמינרים, לא משלם לכם אכסנויות. בשנה הראשונה הילדים האלה הולכים לבקר במוסד ההוא, 3 ימים שוהים איתם, לומדים איתם, עושים פעילות... פעילות בלתי פורמלית. אוכלים איתם, ישנים איתם. בשנה השנייה הם מתארחים אצלם. זה דו שנתי, לא בורחים באמצע. באו ילדים בגדרה, הביאו הופעה, הביאו טרולים, הביאו אפטר שייב, סירקו שמו ג'ל. ירדו מהאוטובוס בגוש עציון, יש להם קרוונים בהתנחלות. התקשרו בטלפון: אימא, מונית לא ישן פה דקה. אין פה, מה זה הדבר הזה? אין איפה להתקלח. רוצים לברוח. למה? הם חיו בבועה. הם היו בטוחים שגדרה זה כל מדינת ישראל, המתנחלים מבינים. הוא אמר לה, עברנו ערבים בדרך, מבהיל. הרגענו, הם נשארו שמה לילה. שנה אחרי, אלה שחיים בבועה שמה, צריכים לבוא לגדרה. ואני אומר להם: חברים העיקרון הוא לא מתארחים אצל אף אחד, מתארחים בסביבה הטבעית. אמרו לי: אבל אנחנו דתיים אתה יודע.

גב' ברוריה אליעז: כשר.

מר רם זהבי: כשר. אמרתי מה זאת אומרת כשר? זה יהודי דתי, מה זה כשר? היה לי משבר סביב העניין הזה, וכולם קיימו את התוכנית הדו שנתית הזאת. אז אתה שואל האם יש תכניות? התשובה היא כן. מי מוביל אותם. הדירקטיבה של המנהל. אם זה חשוב לו, הוא מוביל איחוד בין קבוצות. זו משימה. לכן אני מסכים עם האתגר. אם יבחרו אותי כמנהל בית ספר, אני אגיד לכם חברים אנחנו הולכים על אינטגרציה. אל תיבהלו מזה,

לא להיבהל זה בסדר. מי שהילד שלו יחווה, נבנה תכנית נגיד של אינטגרציה לימודים משותפים, נביא ילדים ממקום אחר, ילמדו עם הילדים שלנו. ואז תגידו לי: תשמע, הילד שלי דווקא בחוג הזה פגש ילד שפגע בו, העליב אותו, עשה לו. אני אגיד: בסדר, זה מחיר האינטגרציה, לא נורא, לא נורא, בסדר? אז לכן אני אומר לך זה חלק מהדירקטיבה. יש תכניות-

מר כפיר מימון: ענית לי ממש לשביעות רצוני. אבל אם גם התוכן וגם האינטגרציה זה המנהל, מי בוחר את המנהל? מי יכול? מי הסמכות? של המועצה או שלכם?

מר רם זהבי: ביחד. 5 בעלי זכות הצבעה.

מר כפיר מימון: למי רוב?

מר שלומי שטרית: לראש המועצה.

מר רם זהבי: למי הרוב?

עו"ד קובי נודלמן: משרד החינוך.

מר רם זהבי: ככה, למנהל חטיבת ביניים, אי אפשר לדעת מי רוב.

מר כפיר מימון: יש 5 בוועדה.

מר רם זהבי: 5 כל אחד מייצג משהו אחר. 5 כל אחד שייך למשהו אחר.

גב' ברוריה אליעז: יש נציג ציבור-

מר רם זהבי: אני היום ישבתי למשל במכרז, למרות שאני יו"ר, לא היה לי רוב. לא היה לי רוב, המכרז אצלי.

מהקהל: זה 5 אנשים ממשרד החינוך?

מר רם זהבי: לא, מה פתאום. יש חבר מועצה, חבר הסתדרות, יש נציג-

גב' ברוריה אליעז: נציג ציבור.

מר רם זהבי: מגוון. אין אחד קובע, אין אחד קובע. צריך להשיג רוב. זו סוגיה מורכבת בחירת מנהל. זה עוד סוגיה עוד יותר מורכבת יציבות תפקודית לאורך זמן של מנהל. אני אומר לכם, מנהלים היום רוצים גם פרטנרים, הם לא רוצים שילכו להם מעל הראש. יש להם דירקטיבה, אבל הם רוצים לזכות באמון. זה לא פשוט, אנחנו עובדי ציבור.

גב' רונית ד. עייאש: יש לי שאלה רק אופרטיבית, האם בשטח בשכונה שנבנית היום, בשטח, האם יש מקום לבית ספר יסודי אשכול גנים-

מר רם זהבי: את שואלת אותי?

גב' ברוריה אליעז: הנה התוכנית כאן.

עו"ד קובי נודלמן: יש מגרש...

מר רם זהבי: זו שאלה שלכם-

גב' רונית ד. עייאש: האם יש לארבעת האזורים האלה...

(מדברים יחד)

מר יוסף ניסן: התשובה היא כן. התשובה היא כן.

מהקהל: אני יודע שנשאלת כבר בערך אותו דבר, אבל אני הייתי רוצה לשמוע באמת את הדעה של המחוז, הדעה שלך, בנוגע לבתי ספר 8 שנת. אמרת תחשוב המועצה תגיש, אבל מה האג'נדה המחוזית, יש הרבה קולות עכשיו בנושא הזה.

מר רם זהבי: זה לא אג'נדה מחוזית, זה מדיניות משרד החינוך. מדיניות משרד החינוך, אם אין סיבה להיות יוצא דופן, אז המבנה של בתי הספר במדינת ישראל הוא 6-6, אם אין סיבה. צריך סיבה להסביר למה, איך, מה וכמה. בגדול אנחנו שומרים על

מדיניות משרד החינוך 6-6. אתה רוצה לשנות את המבנה הארגוני, כמו שאמרתי קודם, תוכיח, תסביר, תעלה לדיון. אני אגיד לך יותר מזה, בוא נניח שאני תומך בך ואני אומר: תשמעו, אני נוסע לירושלים יחד עם ראש המועצה, ואנחנו הולכים להגיד אנחנו רוצים 8. אני לא יכול להביא לך את ההחלטה הזאת, כי היא לא בסמכות שלי.

מהקהל: אבל ברמת גן עשו את זה. זה עד כיתה ח'.

גב' זהבה הראל: לא, הם לא עברו בכלל.

מר רם זהבי: ברמת גן לא עשו את זה, לא שינו, לא שינו. הם מעולם לא עברו לרפורמה.

גב' עדי זנד: נכון, הם לא עברו לרפורמה.

מר רם זהבי: יש מספר רשויות שמעולם לא עברו לרפורמה.

גב' ברוריה אליעז: אין להם רפורמה. אז על מה יש לדבר.

מר רם זהבי: זיכרון יעקב לעולם לא עברה לרפורמה. רמת גן לעולם לא עברה לרפורמה.

גב' ברוריה אליעז: זה משהו אחר לחלוטין.

מר רם זהבי: לא עברו לרפורמה.

מהקהל: לא היו כאלה שחזרו?

מר רם זהבי: יש. האם יש מציאות של שינוי. אני אומר, אחד זה לא בהישג יד. זו לא החלטה שלי. בואו נניח שראש המועצה בא מתאבד יושב לי כל היום במשרד, משכנע אותי, אני בא לפה אתם הולכים לי על הראש כמו עכשיו בערב. ומביאים את אלה שעוד לא היו גם כן לעשות את זה, ואני משוכנע שאני בחרתי נכון, לגור במקום שאני גר בו. אני אומר איזה יופי. יש לי אחלה מזל בחיים. ואחרי כל זה אמרתי: די, אתה יודע מה תן להם. ובוא ניסע לירושלים. בירושלים לעבור ויה דלרוזה יותר גרועה ממה שאנחנו

עוברים פה. כי יש שם יועץ משפטי, וחשבות, ומפקח על. ולעבור אותם זה, למה? כי זה משמעות בסוף על תקציב המדינה. כי אם אתה מבקש שאתה תהיה א'-ח', זה שינוי מאוד מהותי. אני צריך לבנות לך. ואחרי זה זה אומר שגם בית הספר הבא שתבנה, אני צריך לתת לך אותו א'-ח', וזה שינוי ארגוני גדול, ויש לזה גם מחירים, זה לא רק יתרונות. כי שיטת החישוב של מדינת ישראל על תכנית לימודים, והפיקוח של תכנית הלימודים. בית ספר א'-ח' הוא בית ספר יסודי, זה אומר שהילדים ב-ז' ח' מקבלים תכניות לימודים מהחינוך היסודי, והפיקוח שלהם מהחינוך היסודי, והתקצוב שלהם לפי בית ספר יסודי. כי ככה המדינה החליטה. המדינה החליטה שהיא מתעדפת א'-ו' ז'-ח' והיא לא תומכת, לא תומכת ב-ז' ח' בבית ספר יסודי, ומי שלוקח את ההחלטה להיות כזה, הוא ישלם את המחיר עליה, לא המדינה תשלם. ולכן התקצוב שלהם מראש הוא גירעוני, וסגל ההוראה שלו הוא צומח מהיסודי. עכשיו תגיד לי: תשמע, אבל אני רוצה מורה למדעים שיודעת פיזיקה בגרויות. אני אומר לך: אדוני, יסודי, זו מורה מדעים שיודעת מדעים של כיתה ד', והיא תלמד גם בכיתה ז'. אז זה מחיר, ולכן לקבל החלטה כזאת זה לא פשוט. המבנה של מערכת החינוך של תוכן הלימוד, של בדיקת הסטנדרטים, של הבנייה של הרמות של הילדים בנוי לפי 6-6. לשכנע זה שכנוע לא פשוט. עכשיו שאלה פה אחת, האם מישהו חזר אחורה. אני יודע על רשות שעשתה מאמץ גדול, ראש רשות נבחר הוא הבטיח לתושבים, חשבו שזו תהיה הבשורה. כי כל ראש רשות כפי שאתה שומע, רוצה להביא בשורה לתושבים. חלק מהבשורות זה בחינוך. אז הוא אמר בואו נעשה לכם 8. הוא אוכל את הראש של עצמו. הוא אוכל את הראש של עצמו. קודם כל עלה לו הון תועפות השינוי הארגוני הזה, הון תועפות זה עלה.

גב' ברוריה אליעז: נכנס לגירעון.

מר רם זהבי: הוא לא לקח את זה בחשבון מה המשמעות של זה. ולא מרוצים מהשינוי. יותר גרוע הוא עומד לשלם על זה בביקורת שהוא חוטף על השינוי, הוא לא מבוסס.

מהקהל: בגלל הפרשי תקציבים אבל גם-

מר רם זהבי: לא, לא, גם בגלל המהויות. גם בגלל המהויות. אתם חושבים שזה, כל שינוי הוא תמיד מביא תוצאה טובה. שינוי מביא-

(מדברים יחד)

מר רם זהבי: שינוי לא בטוח מביא תוצאה טובה. זי חי זה ילדים גדולים, הם נשארים בתוך היסודי, יש בזה יתרונות, יש בזה חסרונות. לא כל שינוי מביא.

גב' ברוריה אליעז: הוא דיבר על 90 ילדים לשכבה.

מהקהל: אני רוצה להמשיך לשאול.

מר רם זהבי: אבל בלוח הזמנים שלנו אנחנו 7 דקות סיימנו חברים, משאירים אתכם לבד.

מהקהל: שאלה מאוד קצרה בהמשך, אם הרי גם הצוות של משרד החינוך זה 6-6 זה אומר שחטיבת הביניים כמו שעכשיו אנחנו מדברים עליה, מתי שהוא תהפוך להיות תיכון. זה לא... מופרדת.

מר רם זהבי: ... יש דבר כזה שנקרא חטיבה... יש דבר כזה.

מהקהל: יש כבר חטיבת ביניים אבל 3 שנתי לא ל-6 שנתי, ... 6 שנתי.

מר רם זהבי: לא, יש חטיבות... ל-6 שנתי למה לא?

מהקהל: יש חטיבות ביניים בודדות שמזינות ל-6 שנתי. זאת אומרת...

מר רם זהבי: הוא רק חטיבה.

מהקהל: זי עד טי... ואחר כך-

מר רם זהבי: את שואלת אותי? את רוצה לשאול אותי?

מהקהל: אני שואלת.

מר רם זהבי: אני אסביר, הנה אני אענה לך. קודם כל מה שאני אומר לך את יכולה למצוא את זה, יש מערכת שקופה שנקראת מערכת איתור מוסדות חינוך. בואו

נניח שאת שמה שם באיתור מוסדות חינוך ז' עד ט'. תעשי אנטר תראי אם ייתן לך בתי ספר. יש בתי ספר רק ז' עד ט'. מתי הולכים על זה? אנחנו 6 דקות וסיימנו. עכשיו אני אתן לכם עוד ביוגרפיה. אני גר בנתניה. למה אני מביא את נתניה? אני גר בשכונה צומחת, כזה כמו 5 פעמים להבים. שכונה אחת. היה בית ספר תיכון, השכונה מתהווה, אז לא בנו ישר רק תיכונים. בנו חטיבות ביניים רק ז' עד ט'. ב-י' שלחו לבית הספר התיכון הגדול, 2 חטיבות מזינות שהלכו לבית הספר התיכון הגדול שהוא ז'-י"ב. הוא היה בית ספר גדול יכול להכיל, עד שאנחנו נגיע למצב שהשכונה תתגבש, ואז נשקול להרחיב חטיבת ביניים אחת ל-ז'-י"ב, וחטיבת ביניים אחת תישאר גם עדיין ז'-ט'.

מהקהל: ... גוטמן?

מר רם זהבי: לא, לא. מיקירת השרון לליבוביץ'.

מהקהל: יש לי-

מר רם זהבי: בעיר ימים בנו תיכון צומח מלא, בסדר? לא בנו חטיבת ביניים צומחת. בקריית השרון בנו 2 חטיבות ביניים, שמזינות את ליבוביץ'. ליבוביץ' הוא ז'-י"ב. לא בנו תיכון חדש במקומו, יש תיכון עם פסיליטיז עם הסעות, אמרו ז'-ט' לאט לאט עד שהשכונה תיבנה, זה לוקח זמן. אז יש דבר כזה שהוא חטיבת ביניים. אבל אני מראש אומר, את שואלת שלי זה אופטימלי לנצח? אני אומר לך: לא. אני לא חושב שזה נכון. אני חושב שההתבגרות, גם לא צריך לדון בזה 25 שנה. צריכים להתנסות ב-ז', צריכים להתנסות ב-ח', להיפגש בחנוכה, להגיד טוב לנו / לא טוב לנו. רוצים להמשיך רוצים עוד זמן הבשלה. ולא להמשיך את שלב ההבנייה של הקהילה, אוטוטו אתם צריכים כבר לדון במה עושים פה עם הגיל השלישי חברים.

גב' עדי זנד: דווקא זה חלק מטופל.

(מדברים יחד)

גב' ברוריה אליעז: אני מגניבה משפט, עד אז נחבוק נינים.

מהקהל: ... ז' ח' ט', בעצם יש לי שאלה לגבי... ההוראה ב-ז' ח' ט'. באשל הנשיא הרבה מורים הם מגישים לבגרות ב-ז', ח', ט'. בעצם הם מורים ברמה מאוד מאוד

גבוהה, גם במתמטיקה גם באנגלית גם המחנכות... הן מגישות לבגרות.

גב' ברוריה אליעז: חבל שלא ראית בלשון.

מהקהל: האם זה גם ב-ז' ח', ... לבגרות...?

מר רם זהבי: אני לא יכול לדבר על-

(מדברים יחד)

מר רם זהבי: אני משיב לך. אני לא יכול לדבר על איכות המורים, המורה לא נולד, אין לנו כלום. אתם שואלים אותי מה תנאי הסף של קבלת מורים לחטיבת ביניים. תנאי הסף של רישיון ההוראה שהוא על יסודי, זה מה שמתקבל אצלנו בשיבוץ. יש בתהליכי ההכשרה, יש פה אנשים עם תעודת הוראה. תעודת הוראה שמוציאים אותה היא קובעת האם תעודת ההוראה שלך זה לבית ספר יסודי או על יסודי. אני הייתי מנהל בית ספר על יסודי, תעודת ההוראה שלי היא ז'-י', ז'-י' בתעודת ההוראה שלי, רישיון ההוראה שלי הוא לחינוך על יסודי ז'-י"ב, זה רישיון ההוראה שלי. זה אומר שאני הגשתי לבגרות, למרות שבתעודת ההוראה שלי כתוב לי ז'-י', זה ההבדלים. יש הבדל בין רישיון ההוראה לתעודת ההוראה, אבל זה לא צריך-

מהקהל: אבל יש מורים ב-ז' ח', נוכל לגייס שמגישים לבגרות?

מר רם זהבי: זה רישיון ההוראה שלו, תעודת ההוראה שלי, אני התחלתי, אני מסביר לך גבירתי, אני מסביר לך. תנאי סף, אני התחלתי בתור מחנך כיתה ב-ז'. אני מגיע עם תעודת הוראה. תעודת ההוראה שלי מראש כתוב לי עד כיתה י', שעוד היה בגרות ב-י'. המשכתי עם הכיתה ז' הזאת, הגשתי גם לבגרות באותו בית ספר י"א-י"ב. כי רישיון ההוראה שלי מאפשר לי את זה. זה תנאי הסף לקליטת מורים. את שואלת לי: תגיד לי, אתה מבטיח לי שכל המורים שלי יהיו כאלה? אני עוד לא מבטיח לך, עוד לא בנינו דו"ח ראשון, עוד לא בחרנו מנהל עוד לא גייסנו מורים. יכול להיות שכשנגיע לשלב הזה, אנחנו נתכנס פה, נראה שמשבר המורים במדינת ישראל הוא חריף, ואנחנו צריכים להביא רק מורים דוברי אנגלית או דוברי ערבית. אני יודע להגיד לך היום, להתחייב? אני אומר לך מה דרישות הסף בקליטת מורים.

(מדברים יחד)

מר רם זהבי: אפשר, אבל זה חריגה, זה לא ברירת המחדל. אם לא יהיו לנו מורים לקלוט, נגיד שלא יהיה לנו מורים, ונצטרך אישור, באשל הנשיא זה אפשרי, זה אפשרי בכל המערכת. אני מסביר לך, גם בתיכון היום, גם באשל הנשיא, בואו לא נתבלבל בסדר? המורה שלי שהכינה 5 יחידות אנגלית אמרה אצלי בבית ספר שניהלתי, שהכינה ל-5 יחידות אנגלית, תעודת ההוראה שלה הייתה מיסודי. היא הכינה ל-5 יחידות אנגלית. זה לא מונע, אם אני חושב שהיא מורה טובה, ושפת האם שלה אנגלית, אז מה אם יש לה תעודת הוראה, אני כמנהל לקחת אחריות והיא הייתה רכזת אנגלית, הגישה ל-5 יחידות.

מהקהל: השאלה היא מה הרוב, ומה...

מר רם זהבי: זה דירקטיבה של המנהל לגייס מורים. הוא לא ירצה להיכשל. שאלה אחרונה ותחילת הדרך. אחרונה ותחילת הדרך.

גב' ברוריה אליעז: טוב, אין שאלות אז אני רוצה בבקשה להודות לך, כי ברגע שקיבלנו את ההרשאה, הדבר הראשון שעשינו ראש המועצה ואני, זה פנינו אליך. ואתה הבאת גם את הצוות שלך, זה עוד היה בזום, כי אי אפשר היה להיפגש אחרת, אושרה את זוכרת? והתחיל תהליך. אני מאוד רוצה להודות לך שנשארתי נאמן להבטחות שלך. היום אפילו לא דיברת על כולן. העניין של עזרה לבית ספר צומח-

מר רם זהבי: אני אמרתי בתחילת דבריי.

גב' ברוריה אליעז: בתוך בית ספר יסודי, מתחילה שם כבר העבודה כפי שדיברנו אז אתך ועם אושרה, עם השתלמויות לקראת, עם הדרכות לקראת, עם בחירת מנהל שתיתן עליה את הדעת באופן מיוחד ותעזור לנו בכך, כי זה מצריך מנהל ייחודי לאור מה שכאן דיברנו גם על החשיבה האינטגרטיבית, גם על החשיבה הפדגוגית, גם על העניין של החלפת הקדימיות של המקצועות שכבר המגמות יורדות רמה. ומה שהוא אחר מקבל את הדגש, שעל זה הצטרכו לתת את הדעת המורים החדשים, הוא במובן הזה, זה טוב שהחדש מתחיל, הוא מצמיח. ואני חושבת שלא נשארה כאן שאלה ללא מענה. עובדה זה קשה עם האוכלוסייה שלנו-

מר רם זהבי: לא, תענוג.

גב' ברוריה אליעז: קשה עם האוכלוסייה שלנו שלא תהיה-

מר רם זהבי: ... בנתניה.

גב' ברוריה אליעז: עוד שאלה, עוד שאלה. והראייה הגענו לכך שלא שואלים יותר, ומיצית את כל התשובות.

מר רם זהבי: אני אומר לכם רגע-

גב' ברוריה אליעז: אבל אם נצטרך, אני מבקשת, שאם נצטרך עוד ליבון כלשהו, אתה כמובן תהיה לנו לעזר ולאוזן קשבת.

מר כפיר מימון: אני רוצה את הטלפון שלך. לא, אני סתם צחקתי, זה רק בדיחה, לא באמת.

גב' ברוריה אליעז: תודה רבה-

מר רם זהבי: אתה רוצה לראות כמה תושבים חוזרים אליי.

גב' ברוריה אליעז: אושרה תודה לך, תודה לכל הצוות.

מר רם זהבי: ב-06:55 אני עונה לטלפונים, אני לא מזוהה, אני עונה שלום אדוני. אומר לי: שלום, אני ועד הורים ממצפה רמון. עכשיו כמה תושבים יש במצפה רמון? 3.5 אנשים. ב-06:55, הוא אומר אמרו לי רק לפתור איתך, אני רוצה לבוא לפגישה. ידעתי שהשעה נוחה. מה יותר טוב 06:55 בול, הכי נוח 06:55.

גב' עדי זנד: הוא יודע שקמת מוקדם...

מר רם זהבי: מעכשיו הוא מסתמס איתי מתי הפגישה איתך? מה אני אגיד לו שאני בלהבים תקוע? עכשיו רגע, אני רוצה לסיים משהו, דבר חשוב. תראו, כל מה שדיברנו זה מידע שאנחנו יכולים לתת לכם לקבלת החלטה על התלבטות. ואני רוצה להגיד לכם רגע, להצליח או להיכשל יש רק דבר אחד... נגיד שהחלטתם ללכת על זה, יש

בעיה אנחנו אתכם, אמרתי לכם באנו כולנו, אנחנו עובדים בזה, נעזור לזה להצליח. אנחנו יכולים לעזור לזה להצליח מכל הלב, להיות מחויבים, לבוא ללוות, גם בתוכניות גם בתקציבים. אבל שאלת המפתח זה נראות. פרצופו של המנהל, דמותו של המנהל. אני חוזר לסיפור הקודם. אתם זוכרים שסיפרתי לכם שהקמתי בית ספר במועצה אזורית. הגעתי לפגישה. אמרו לי: תשמע. אמרתי את מי אני פוגש. אמרו: אנחנו ועדת האיתור של המנהל מההנהגה המקומית. לא ידעתי, לא יודע חשבתי ש-, שאלת אותי מי מצביע, אמרתי לך 5 אנשים, לא ידעתי שיש ועדות איתור תושבים. אמרתי להם: אתם יודעים מה אני מוחל על כבודי, אתם ועדת איתור, אין בעיה, תביאו... אני אפגיש אותם, אמרתי להם בהצלחה. אמרו לי: טוב, אתה יכול לבוא, אנחנו עושים ערב, אנחנו רוצים לאפיין את הדפוס של המנהל. אנחנו עושים ערב פתוח, הזמנו 3 מנהלים בארץ שיציגו בפני ההורים את האג'נדות שלהם, כשאנחנו מחפשים נדע מה לחפש. באתי, לא מאמין. אני רואה אודיטוריום מלא, ההורים באים, הביאו 3 מנהלים מהארץ, לא שואלים שאלות. ואני יושב שמה. הם לא יודעים שהם לא מצביעים, אבל יאללה בואו נלך. נגמר האירוע. באמת התלהבו מהכול. ואז יום אחד אני מקבל טלפון. אמרו לי תראה הגענו למבוי סתום. הוועדה המליצה על דפוס, אבל אנחנו לא מוצאים אותו.

מהקהל: לא קיים פשוט.

מר רם זהבי: לא מוצאים אותו. אמרתי: אז מה אתם רוצים ממני, אתם ועדת איתור. אמרו לי: תעזור. אמרתי: מה זאת אומרת תעזור? תמצא לנו מנהל. אז אני אומר לכם מראש, זו נקודת המפתח. עכשיו למצוא מנהל זו עבודה קשה. זה עשה את השינוי מהעובדה שפתחנו ב-30 ילדים והייתה התנגדות, והעובדה שהיינו בית ספר על. לא אמרתי איפה זה. אז המועצה היא מועצה אזורית מנשה. ובית הספר היה בית ספר יסודי. הוא א'-ח', שמה זה א'-ח'. והמנהלת היא הייתה מנהלת חטיבה עליונה בתיכון בחדרה כשהייתי מפקח.

גב' ברוריה אליעז: הבאת אותה משם.

מר רם זהבי: ואני הייתי מפקח על יסודי. היא מורה למתמטיקה מגישה 5 יחידות מתמטיקה, רכזת חטיבה עליונה, אחראית על הבגרויות. ונמצאת בשבתון באמריקה. התקשרתי אמרתי לה: תשמעי, את בשבתון שנה אחת, השבתון נגמר את חוזרת. את לא חוזרת לתפקיד שלך. את הולכת להקים בית ספר יסודי. אמרה לי: מה לי וליסודי. אמרתי לה כיתות א'. מה לי ול-א? אני תיכון, אני בגרויות, אני מתמטיקה 5 יחידות. אמרתי

לה : תבואי, תבואי. קנינו לה כרטיס, הבאנו אותה. הבאנו אותה לפגישה עם ההורים. זה מועצה אזורית. הגברת הגיעה מאמריקה, התלבשה טוב. אבל הם מושבניקים. אמרו לי: היא לא מתאימה בעליל. אנחנו רוצים מישהי מחוברת לטבע-

גב' ברוריה אליעז: עם המכנסיים.

מר רם זהבי: לא עם עקבים, לא מגוהצת, לא מתאימה לאקלים היישובי. אמרתי: תנשמו קצת, תנסו. 10 שנות ניהול.

מר כפיר מימון: זה נשמע כמו...

מר רם זהבי: אני לא יודע, אני יושב עם ועדי הורים בערב, אני לא יודע-

מר כפיר מימון: זה חיבור פסיכולוגיה-

מר רם זהבי: הם אמרו אבל פה זה טבע, אנחנו רוצים את הילדים עם הסביבה, אנחנו רוצים שיקטפו חובזות. היא מאיפה היא תלך בשדות.

גב' ברוריה אליעז: סנדלים, סנדלים.

מר רם זהבי: ... תחזיר אותה לאמריקה. עכשיו היא במפח נפש, אתה יודע מה זה הבאתי אותה, החזרתי אותה. אמרתי: אל תיבהלי... 10 שנות ניהול, מנהלת ככה, ככה. עכשיו עושה דוקטורט. מנהלת מהשורה הראשונה. אז זה הסיפור, בסוף אני לא אנהל את בית הספר, גם לא אתם אני חושב. גם לא אתה. לא, אנחנו לא ניתן לכם.

מר יוסף ניסן: בואו נסכם, מישהו מכס רוצה לומר משהו?

מר רם זהבי: בת עמי בבקשה, הממונה על החינוך העל יסודי, בבקשה.

גב' בת עמי לנגמן: אני אגיד, קודם כל ישבתי והקשבתי בקשב רב. ניהלתי בית ספר מעבר לכביש כמעט, בבית קמה. אני יכולה מאוד להזדהות עם החששות שלכם, כי כשניהלתי את בית קמה, בבית קמה היה תהליך דומה מאוד עם מבואות הנגב. ובאמת גם תלמידים שלהם יצאו מאשל הנשיא בעצם... לתוך המועצה. האמת שבתהליך קצת

שונה מהתהליך שהיה פה, שזה לזכותכם, שהוא תהליך ככה מאוד פתוח ושיח בעד נגד, לא משנה, אבל יש שיח. שם השיח היה קצת אחר, כי ראשת המועצה אז סיגל החליטה שיכנסו פנימה וזהו, זו הייתה ההחלטה.

גב' זהבה הראל: שמעת מה היא אמרה?

גב' ברוריה אליעז: שמעת מה שהיא אמרה?

מר רם זהבי: מה אמרת?

גב' בת עמי לנגמן: אני אומרת שסיגל מורד בזמנו כשהייתה ראשת המועצה החליטה שיש התכנסות פנימה וזהו, ובעצם יוצאים מאשל הנשיא ועוברים למבואות הנגב. אני ניהלתי אז את ניצני הנגב בבית קמה. היה לא פשוט. ולכן אני יכולה... הקולות שלכם ככה מחזירים אותי לוועד ההורים שלי. זה היה תהליך לא פשוט. אני חושבת שבסופו של דבר הרווח שיישוב מקבל מזה שיש לו חיבור לקהילה, שיש את החינוך המשלים שזה חינוך הוליסטי של 24/7 עם תכניות, יש המון תכניות במשרד. אני באתי דרך אגב מהתיכון ליסודי, אז אני מכירה גם את התוכניות שיש בתיכון, ואני מפקחת בתיכונים. יש המון תכניות שמדברות על להכיר קהילות אחרות, ואנחנו רוצים את זה, אנחנו מבקשים את זה. קהילה אחרת זה גם, אני באה מקריית גת, גם בקריית גת יש את הקהילות האחרות.

זה משהו שהוא מאוד חשוב, אני חושבת לכל מנהל בית ספר, ואני חושבת ככה עדי זרקה באחד האמירות, אין דבר כזה, בואו נגיד ככה, כשמנהל שלא מחובר לקהילה שלו, לא יכול, זאת אומרת אין, זה מנהל כושל. מנהל חייב, הוא בא עם אגינדה, אבל הוא חייב להתחבר לקהילה.

ולכן אני לא חוששת מזה שיהיה פה מנהל שלא יהיה מחובר לקהילה שלכם, ולא ישמע את הקולות השונים, ויש פה קולות שונים. ואני חושבת, אני מציעה לכם, אני חושבת שאחד הדברים הכי חשובים זה באמת להקשיב. מאוד קל לבוא ולהיות בדיון כזה, ולבוא עם דעה מוקדמת ולהגיד כאילו עם זה אני בא, אני לא מקשיב. אני זהו, אני יודע מה אני רוצה. לא משנה עכשיו בעד או נגד, זה לא משנה. אני חושבת שעלו פה לא מעט נקודות של מחשבה, שגם אני לא חשבת עליהם כשנכנסתי לפה, אני לא באתי עם דעה, אני לא מכירה את היישוב, אני לא מפקחת ביישוב. אין לי דעה כזאת או אחרת-

מר רם זהבי: עדיין לא.

גב' בת עמי לנגמן: מה?

מר רם זהבי: עדיין לא.

גב' בת עמי לנגמן: אבל אני חושבת, גם אני שמעתי גם את הקולות שלכם, של מי שככה אמר נגד וגם בעד. יש לא מעט מה לחשוב. ויש גם דברים שהם עובדתיים, ואני חושבת שרם הצגת לא מעט דברים שהם הסיבות... בעיניי הוא לא הסיפור. אבל שוב אני לא תושבת היישוב. בעיניי הוא לא הסיפור. אני חושבת שהסיפור החינוכי המהותי של מה זה אומר להיות שייך לקהילה וזה בעיניי מהות החינוך, וככה אנחנו כמנהלים נוהגים לראות איך אנחנו מתחברים לקהילה שלנו, לסביבה שבה אנחנו חיים. היה לי קצת מוזר במובן הזה לשמוע שדווקא הורים, אני מבינה מהמקום של המסורת, שרוצים ללכת למה שמוכר וידוע, ומשהו שאני ב-25 שנה הילדים, זה המון מסורת אין ספק, כאילו זה ברור. אבל היה לי קצת קשה לשמוע מהמקום הזה, כאילו לא הייתי בדיון אף פעם שקהילה אומרת אני לא רוצה בתוך היישוב שלי בית ספר, זה לא שמעתי אף פעם.

מהקהל: זו לא הסיבה.

גב' בת עמי לנגמן: בסדר, לא משנה מה הסיבה. אני אומרת אני לא באופן שיפוטי. אני אומרת אני-

מהקהל: הלוואי והיינו עשירית מבני שמעון מבחינת ההכנסות שלנו.

גב' בת עמי לנגמן: אני אומרת עוד הפעם-

(מדברים יחד)

גב' בת עמי לנגמן: זה מנקודת המבט שלי-

גב' ברוריה אליעז: רם, כאילו שהיא לא שמעה אותך בכלל.

גב' בת עמי לנגמן: אני אומרת שוב לזכותכם היה דיון שווה היה להקשיב לו.

גב' ברוריה אליעז: אולי כדאי היה להדגיש את זה שוב.

מר יוסף ניסן: חברים, אני רוצה קודם כל להודות להנהלת המשרד, ולך רם-

גב' רונית ד. עייאש: תודה רבה.

גב' ברוריה אליעז: אתה רוצה לומר משהו.

גב' זהבה הראל: תודה רבה.

גב' ברוריה אליעז: רגע, רגע,

מר רם זהבי: שאלת אותי מי יושב במכרז. בגדול זה יו"ר ועדות ומכרזים לבחירת מנהלי בתי ספר זה אושרה.

עו"ד קובי נודלמן: ישבה איתנו גם...

מר רם זהבי: כן, היא הנציגה שלנו, זה המומחיות שלה, היא גם עוסקת בראיונות למורים שמגישים מועמדות להתקבל לתוכנית הכשרת מנהלים. בעצם אנחנו בשביל לגדל מנהל זה כמה שנות עבודה. אז היא מראיינת את כולם, זה עשרות מרואיינים שבוחרים... קבוצות איכות. היא גם מלווה אותם בתהליך ההכשרה. ואחרי זה היא גם זאת שיש לה את המבט שרואה, את השילוב מי מתאים לאן. לכן היה חשוב, שמענו עכשיו את הדיון, כי זה לא כל אחד מתאים לכל מקום, זה צריך להבין, זה לא פשוט, בסדר? וצריך להגיד שאנחנו מלווים מנהלים, אנחנו מלווים אותם בשביל שיצליחו, כי האתגרים גדולים. אושרה.

גב' אושרה שליפר: אני אגיד כך, ישבתי והקשבתי וזה הזכיר לי את הדיונים שהיו... מועצה אזורית אשכול, ניהלתי את בית ספר ניצני אשכול באשכול. ואני שמעתי את אותם קולות.

גב' עדי זנד: בית ספר...

גב' אושרה שליפר: והקולות הם אותם קולות, והחששות הם חששות. ואני חושבת

שצריך להתייחס ברצינות לכל מה שנאמר פה, כולל החששות ולהתחיל מסע של למידה. ואני חושבת כשמתחילים ללמוד מגלים הרבה מאוד דברים. קודם כל מגלים עלינו כהילה. והשאלה שנשאלה פה, זה לא סיפור רק של בית הספר, זה סיפור של קהילה. זה סיפור של קהילה.

גב' עדי זנד: לחלוטין.

גב' אושרה שליפר: אם תתחילו את המסע, תגלו הרבה מאוד דברים שלא עלו כאן, שהם הרבה יותר מהותיים וחשובים. אני זוכרת כשהגעתי לקיבוץ מגן הגעתי כחיילת והיה דיון, היו 2 דיונים חשובים. אחד, האם להוציא את הילדים מבתי ילדים מהלינה המשותפת. הדיון השני היה אם להוציא את הילדים מהקיבוץ לבית ספר אזורי. ואני לא אשכח, הייתי רק בת 18-19 עוד לא החלטתי אם אני במערכת החינוך או לא. קם אחד האנשים המבוגרים ובהתרגשות עם דמעות בעיניים אמר, ואני נזכרת ויש לי אפילו צמרמורת. הוא אמר: אם אתם תוציאו את הילדים מהחצר הקיבוצית, אתם תוציאו את הנשמה מהיישוב.

אולי זה לא קשור באופן ישיר לדיון שהיה פה, אבל יש משמעות לכך שהיישוב לוקח אחריות על הגידול של הילדים. ונכון יכולות להיווצר בעיות חברתיות, ואני כאימא יכולה מאוד להבין את מה שאתם אומרים. אבל יש פה הזדמנות בעיניי שצריך לבחון אותה. אני לא רוצה כרגע להגיד את דעתי אפילו. אבל יש פה הזדמנות שצריך לבחון אותה. יש פה הרבה מאוד תהליכים פדגוגיים שאפשר לעשות, ופעם כמו ש-, כבר קיבלתי כמה... מרשים ורציני. רם כמו שכבר הספקתם להבין יהיה פה עם מי לעבוד. ולכן אני מציעה לצאת למסע של למידה בתוך היישוב מחוץ ליישוב. זה מה שאני-

מר רם זהבי: סגרנו. נזכרתי, אני ממליץ לכם ללכת לראות את... באשכול, חנכנו אותם עם נשיא המדינה... תושבים. אשכול עוטף עזה מושבים וקיבוצים, היו 2 בתי ספר עם מאפייין של אזורי רישום מאוד מסורתיים.

גב' רונית ד. עייאש: היא הייתה מורה פה ומנהלת שם.

(מדברים יחד)

מר רם זהבי: רגע חברים, חברים, 2 בתי ספר ל-2 אזורים של המועצה האזורית. עם מאפיינים של קהילות מזינות. בא ראש מועצה והיה תהליך... אמרו אחד אנחנו רוצים

לרכז אותם במקום אחד את 2 בתי הספר. שתיים, אנחנו רוצים לערבב את הקהילות אחרת. שלוש, אנחנו רוצים לחלק אותם ל-3. שינוי, זה שינוי דרמטי. שינוי לכולם את כללי המשחק. איך יהיה עכשיו לשאלה שלך, התמיכה שלנו בהצמחה של בתי הספר עלתה לנו הון תועפות, כי התחייבנו להגן על החלוקה, גם אם היא לא כיתות שלמות.

אם אני מחלק מחדש את המושבים ואת הקיבוצים, ואני מביא קבוצות זה מה שיש, אז יכול להיות שהכיתה תהיה 2 כיתות בשכבה, אבל הם לא תקניות. התחייבנו גם להגן על כל המשרות. לא פגענו במשרות מורים. היה לנו עשרות שעות הוראה לא מתוקפות בתוך החלוקה המחודשת. כי בית ספר גדול חילקנו אותו ל-3. ואמרנו לא מעבירים מורים בעל כורחם לבית הספר השלישי רק מרצון, שינוי גדול. אנחנו השלמנו את המהלך, אנחנו אחרי 3 שנים, אנחנו גאים במהלך הזה.

3 בתי ספר כל אחד שונה משהו אחר, בתשובה לשאלה שלך, יש דירקטיבה ניהולית. מה שעושה אלכסנדרה זה לא מה שעושה דנה. דנה החליטה ללכת על מרחבים פתוחים, אלכסנדרה עושה למידה מסוג אחר עם הכלה, יש לה דגש... של הכלה. כל מנהל יש לו את הדירקטיבה שלו והוא צובע את בית הספר. ב-3 בתי ספר שונים אחד ליד השני בקמפוס ניהולי אחד, הנה קהילה שעברה תהליך שינוי, שהחינוך הוא משוחח...

גב' ברוריה אליעז: ראינו את זה. מי שהיה איתנו באותו יום, ראה את זה. הרי עשינו עבודה ב-2 הוועדות.

מר יוסף ניסן: אני רוצה לסכם. קודם כל תודה לכל מי שהגיע, זה מאוד מאוד חשוב. חברי מועצה וגם מהנהלת המשרד. רם כמו בכל שינוי, תמיד יש לבטים, תמיד יש שאלות. זה מצוין שעשינו את זה, ואני עוד פעם מודה לכם, תודה רבה לכם.

גב' ברוריה אליעז: המון תודה.

הישיבה ננעלה.

(-)
גב' עדנה זטלאוי
מזכיר המועצה

(-)
מר יוסף ניסן
ראש המועצה